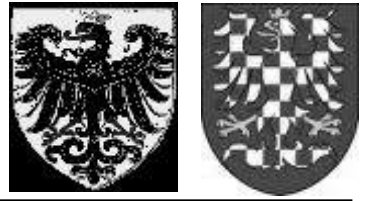

NOVINY

Volume 6 Issue 014 (704)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

29. VI. – 12.VII. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 29. června
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

O Občas mi rozum zůstane sedět, varianta stát už v mém věku nepřipadá v úvahu. Lezu někam na internetu a najednou jakýsi robot mě začne zkoušet, jestli já jsem člověk a zdali nakonec já nejsem robot. Nebo telefonuji bůhví kam, a tam se ozve "pro angličtinu zmačkněte jedničku" a po zmáčknutí tohoto numera se tam ozve kdosi, kdo umí anglicky hůř než já, většinou někdo z Indie či z Filipín.

Všechno je jinak.

Co asi nevíte.

V Austrálii jsou desítky aboridžinských komunit, kde nejenže lidé nemluví ani slovo anglicky, ale jazyk, který používají je pro každou komunitu jiný a nikdo jiný jim nerozumí.

Aboridžinci z různých komunit nejsou schopni se domluvit, každý mluví jiným jazykem. Hodně aboridžinců nemá ani žádný dokument jako např. Rodný list, takže nemohou mít řidičák, ani si otevřít účet u banky. Vláda jim sice vrátí obrovské pozemky, ale s podivnými komunistickými podmínkami, kdy nesmí s pozemky nejen manipulovat a dokonce na nich nesmí jako jednotlivci nic stavět, pozemkem smí manipulovat jen jako celá komunita nebo komunity, kterým patří pozemek dohromady. Například ve WA vrátila pozemek třem různým komunitám, které nejsou schopné mezi sebou komunikovat (jazyk mají jiný), takže pozemek je jim k ničemu, ani kůlnu si nemohou postavit, pole pronajmout...

†těl bychom si pomáhat.

Je papež katolík?

Benjamin Kuras

„Kritizovat papeže, to se prostě nedělá,“ napomínají Trumpa katolíci, od amerických biskupů po italskou premiérku. Ta je zřejmě i ochotná kvůli tomu narušit nadstandardní vztah, který si s Trumpem vybudovala. Za americké katolické hodnostáře na Trumpa nejlásitěji zahřimal biskup Robert Barron, klasifikující jeho výroky jako „naprosto nevhodné a neuctivé“, s připomínkou, že Trumpa volilo dvacet milionů katolíků, a s výzvou, aby se papeži omluvil. A s trochu záludným oslovením „seriózních

katolíků v Trumpově administrativě jako ministr zahraničí Rubio a viceprezident Vance“, aby se s vatikánskými funkcionáři setkali ke „skutečnému dialogu“, zřejmě bez Trumpa, když už ne rovnou za jeho zády.

Že to Trump může vnímat jako snahu církve diktovat vládě politiku, se asi nelze divit. Zvláště když se dozvídá, že těsně předtím papeže navštívil jistý David Axelrod, někdejší šéf Obamových prezidentských kampaní, dnes nejvlivnější politický manipulátor Demokratické strany a dlouhodobý tvůrce politiky americké levice.

Připomínka, že Axelrod, papež Lev XIV. i Obama jsou staří kamarádi z Chicaga, kde se od 60. let pod profesorem Alinským kuchtila politika ovládnutí Demokratické strany (že by teda i církve?), je jen malá perlička pro milovníky konspiračních teorií. Ale i bez nich americkým interentem šumí otázka,

zda levicovou politiku Demokratů nepřebírá i církev a nezačne ovlivňovat volby.

Ale kritizovat papeže, že se nedělá? Kdy jste si naposled četli dějiny církve? Hádky mezi papeži a evropskými vladaři explodovaly do válek pravidelně od 11. století. Připomeňme si výčet jen těch nejslavnějších.

Německý římský císař Jindřich IV., papežem poražen, kajícíně pochoduje omluvit se do Canossy v roce 1077. Císař Fridrich II. naopak papeže poráží ve dvouleté válce končící roku 1230. Francouzský král Jindřich IV. poráží papeže a nastoluje v roce 1309 „trucpapežství“ v Avignonu, za něhož si zájemně nadávají dva (a jednu chvíli i tři) papežové. Dvacet let řadí husitské války v 15. století. Císař Karel V. se španělskými a německými žoldáky plundruje Řím roku 1527 a papeže vězní. Anglický král Jindřich VIII. posílá papeže k čertu a zakládá novou církev. Další antipapežské církve zakládají Luther a Kalvín pod ochranou svých vládců.

A pak válka třicetiletá zmasakruje třetinu Evropanů. Papežský stát střední Itálie po celou renesanci každou chvíli válčí s kdekým, než jej porazí Napoleon a nakonec ho sjednocená Itálie zruší a zamáčkne do hradeb Vatikánu. Jak se všichni ti papežové jmenovali, si pamatuje jen hrstka náruživých historiků. Jako ostatně před upálením v roce 1600 pronesl Giordano Bruno: „Za sto let nebude nikdo vědět, kdo byl papežem v době Giordana Bruna.“ Kritika

papeže má tedy bohatou tradici, Trump je v ní jen příštipkář.

Co přesně si Trump a papež napsali?

Papež: „Bůh nenaslouchá modlitbám těch, kdo vedou válku. Bůh nežehná žádnému konfliktu. Kdo je učedníkem Krista, Prince Míru, nestojí nikdy na straně těch, kdo mávají mečem a dnes házejí bomby. Vojenská akce nevytvoří prostor pro svobodu nebo období míru, jenž vzchází pouze z trpělivého prosazování soužití a dialogu mezi národy.“

Trump: „Lev má chabé znalosti o zločinnosti a příšerné představy o zahraniční politice. Měl by si vytříbit své působení papežské, používat zdravý rozum, přestat posluhovat radikální levici a soustředit se na úkol být skvělým papežem a ne politikem. Toto mu hodně škodí, a škodí to i katolické církvi.“ A později k tomu ještě dodal: „Ostatně byl zvolen papežem díky tomu, že já jsem už byl prezidentem a Amerika byla populární.“

Ponechme stranou Trumpovo obvyklé velikášství, na které jsme si snad už všichni zvykli (kdo si nezvykl, má holt smůlu), a soustředme se na fakta, která by ho k němu alespoň v tomto případě mohla opravňovat.

Že svou protiválečnou rétoriku papež mířil konkrétně na Trumpovu válku proti Íránu, se dalo odvodit z toho, že jí přímo reagoval na tweet ministra obrany Hegsetha chválící válečné úspěchy heslem „Bůh je dobrý“. Hegseth je mimochodem ještě křesťanštější křesťan než Vance a Rubio, akorát evangelikál. Na paži má elegantně vytetované dva slogany: latinské Deus vult a arabské kufir. To první znamená „Bůh to tak chce“ (čili „konám vůli boží“), to druhé „bezvěrec“ čili nepřítel islámu. To první byl bojový pokřik křižáků (obdoba džihádistického alláhu akbar), to druhé islámské označení nepřítele. Lidově by se dalo říct, že Hegseth se s islámem nemazlí. U papeže Lva – jako před ním u Františka – to není tak jasné.

Válka spravedlivá, tudíž povolená...

Samotná připomínka papežsky bohatě požehnaných křižáckých tažení by se zdála vyvracet papežovu domněnku božího nepožehnání válečníků a nevyslechnutí jejich modliteb. Z moderního válečnictví je zaznamenána Bohem vyslyšená modlitba generála Pattona za suché počasí na vítěznou bitvu proti Němcům.

V náboženské etice se tomu říká „válka spravedlivá“. Tudíž povolená.

Že ta její spravedlivost platí jen pro tu spravedlivou stranu, je logické, ale vedlejší. Vnímáme-li naši civilizaci jako stranu spravedlivější než islámský džihád, pak do kategorie spravedlivých patří i dnešní útok na Írán. Tu spravedlivost lze matematicky odvodit ze součtu krutostí, které jeho vražedná teokracie za půl století napáchala a ještě slibovala napáchat, a z kvantity a kvality výzbroje k tomuto páchání nahromaděné. Tato válka dnešní zabírá budovci válce horší. Od náboženství, které naši dnes ohroženou civilizaci spoluvytvářelo, by se spíš slušelo jejím obráncům ne-li požehnat, tak je aspoň nesabotovat.

Tak nějak to vidí Trumpova vláda, a zda s ní souhlasíme, nebo ne, závisí na míře naší schopnosti rozeznávat dobro od zla. Tak dobře, jestli si myslíte, že i to je relativní, tak aspoň rozeznávat, co je dobro a co je zlo – pro nás.

Takže: Je pro nás dobro, nebo zlo, nechat mulláhům dalekostřelné rakety a umožnit jim výrobu atomovky, když denně opakují, jak nás chtějí zničit? Je pro křesťany dobro, kázat jim, že se mají s muslimy přátelit, když jsou muslimskými bojovkami vyvražďováni v Africe a v Sýrii a nenacházejí od církve ani zmínku zastání? Je pro křesťanství dobré papežské chválení Alžírska za „náboženskou diverzitu“, když tam už před desetiletími byli křesťané prakticky vyhubeni nebo vyhnáni? Je pro památku tamních zavražděných křesťanů dobré papežské uctění památníku „mučedníků“, mezi nimiž jsou převážně muslimští vrahové křesťanů? Je pro Evropany dobré poslouchat papežská kázání o otevřených hranicích a toleranci neutuchajícího milionového přílivu chlapů vojenského věku, z nichž se skoro polovina netají tím, že tu chce zavést zotročující zákony šaria? Je dobré pro Vatikán zavádět islámskou modlitebnu, když do Mekky nesmí vkročit křesťanská noha? To jen tak namátkou z nedávných papežských počinů... Bez ohledu na to, zda s katolickou církví sympatizujete, nebo ne, nevyhnete se faktu, že je jedním z neodmyslitelných pilířů západní civilizace. Za současného světového dění je západní civilizace ta jediná, v níž má církev šanci přežít. Jenomže ono je to vzájemné: závisí to i na tom, zda církev dokáže dbát, aby ta civilizace zůstala západní. Zatím to vypadá tak, že absurdní bonmot „je papež katolík?“ možná už dlouho nebude tak absurdní.

Pondělí 29. června

Brusel chce vyrovnat obchodní vztahy s Čínou
Írán dostane šest miliard dolarů ze zmražených aktiv
Střelba do lidí v německém Stade má šest obětí
Teploty nad 35 stupňů zasáhly v Evropě 130 milionů lidí
Na Slovensku padl teplotní rekord v Turni nad Bodvou u Košic 41°C, Z klimatologických stanic nejvyšší teplotu, a to 40,5 stupně Celsia, zaznamenala stanice ve vesnici Mužla
Ministr Macinka se omluvil za vystoupení na festivalu ve Strážnici A Premiér Babiš vyzval prezidenta Pavla, ať raději do Ankary nejedzí
Vyšetřování bitcoinové kauzy skončilo, nastává studování výsledků
Česká účast na EXPO se prodražila o 600 milionů
U nás trochu klesla teplota a trochu přšelo

Úterý 30. června

Nejvyšší soud USA potvrdil, že transženy nesmí soutěžit v ženských sportovních týmech A V Peru zvítězila pravicová kandidátka Keiko Fujimori Nad levicovým soupeřem Robertem Sánchezem vyhrála o přibližně 50 tisíc z více než 19 milionů sečtených hlasů
EK vyplatila Ukrajině 3,9 miliard eur na drony
V Německu roste počet pravicových extremistů
Počet obětí zemětřesení ve Venezuele sahá k 2 tisícům
Vláda rozdává rodičovské, opozice chce rozdávat víc
Babiš má k dispozici analýzu plnění vládního programu, zveřejní ji A Alkohol přispěje k 6 % nehod tedy ti střízliví způsobují 94% nehod
V Pošumaví spadly deseticentimetrové kroupy
U nás celkem standardní letní počasí, teplota pod 30°C

Ursula von der Leyen nechala kvůli vlně veder v budově sídla Evropské komise vypnout klimatizaci v patrech 1-7. Její komisaři však pracují od osmého patra výše a ona sama má kancelář v patře 13. Lepší ilustraci současného pokrytectví EU asi nevymyslíte.

Středa 1. července

Lukašenko omilostnil 28 politických vězňů
Podle průzkumů bude mít AfD většinu v Sasku-Anhaltsku
Izraelská armáda zůstane v Libanonu, Sýrii i v Gaze
Státy EU vyronbily 45 % elektřiny z OZE, Česko je poslední A Sněmovna osekala pravomoci prezidenta
jmenovatvedoucí stálých misí ČR při mezinárodních organizacích
Macinka se distancoval od nápadu SPD odebrat Zelenskému Bílého lva A Muž zasadil sochám u Rudolfiny téměř dvacet ran kladivem a odmítl sdělit, proč je poškodil. A Pokračuje jednání o pravidlech obstrukcí v parlamentu
V Beskydech hrozí přívalová povodeň
U nás chladno, celý den přšelo

Čtvrtek 2. července

Německá prokuratura viní Ukrajince z útoku na plynovod Nord Stream „z příkazu vlády“
Američané uvažují o zákazu vstupu těhotným na území USA A Bundestag se shodl na balíku reformních ekonomických kroků
Ukrajinci zasáhli další ruskou rafinérii
Vojáci nebudou trestně stíháni za dopravu dronů na Ukrajinu A Vláda splnila 195 položek ze seznamu 978 svého programu, sděluje Babiš
Ministr Klempíř vypíše nové výběrko na ředitele/ku NG
Podle STEM lidé nejvíc věří hasičům, nejméně vládě
U nás hezké slunečné počasí, teplo do 24°C

Pátek 3. července

Bulharsko nechce podpořit nové sankce EU proti Rusku
Západ Evropy hlásí tisíce obětí veder
Trump řekl, že je absurdní, aby USA podporovaly NATO
Začal pohřeb Aliho Chameneiho
Ministr obrany Zůna nesouhlasí s tezemi mandátu, s kterým jede s Babišem do Ankary
Sněmovna schválila omezení obstrukcí
Pavel poletí do Ankary vládním speciálem
Začal Filmový festival, ministr Klempíř nepřijede
Zákaz alkoholu ve sněmovně v skóre 47:48 neprošel!
U nás sluníčko, laskavá teplota do 25°C

Víkend 4. – 5. července

Předsedkyně AfD se těší, kde bude po volbách její strana vládnout A Britská policie zatkla muže kterého napadla skupina černochů, ty nechala odejít.
Na Chameneiho chybí jeho syn Modžataba
Trump oznámil, že nastal zlatý věk USA
Zelenskyj i Putin blahopřáli k 250 výročí USA
Dostaneme v Ankaře sodu, sdělil Babiš veřejnosti
Biskupové ve Velehradě nabádají ke smíření
Foldyna v televizi zpochybnil Okamuru
Ministr Klempíř se v Karlových Varech na MFF fotil s Dustinem Hoffmanem
U nás v sobotu jakž takž, v neděli se odpoledne dalo do deště

Pondělí 6. července

Putinův mluvčí requalifikoval speciální vojenskou operaci na válku A Trump slibuje konec války na Ukrajině
Ukrajinci zasáhli ruskou rafinérii 2500 km od hranic
Hamás rozpouští svůj vládní výbor v Gaze
Do Česka v pondělí přiletěl první ze dvou transportních letounů Embraer C-390
Česká koruna trochu klesla proti dolaru a euru
Křišťálový globus MFF získal kameraman Robert Richardson A Zemřel psycholog Petr Šmolka (80)
U nás dopoledne převážně hezky, pak se zatáhlo, teplota lehce nad 20°C

Úterý 7. července

Maďarská média zrušila vysílání zpravodajství, že prý odsud lhala A Zelenskyj radí Evropě, aby budovala protiletadlovou obranu
Soud odsoudil Le Penovou, kandidovat na prezidentku Francie by mohla
Opozice kritizuje postoj vlády před summitem NATO
Zahájeno druhé dobrovolné vojenské cvičení pro středoškoláky A Ústavní soud zamítl stížnost bývalého ředitele nemocnice Motol proti vazbě
Událost číslo jedna – Schillerová netleskala filmu o zpěvačce Basikové A Prezident Pavel se plnohodnotně účastní jednání NATO, podržel ho Erdogan
U nás pod mrakem, docela dusno, teplota do 25°C

Středa 8. července

Skončil summit NATO v Ankaře, Trump ho chválil
Babiš před odletem potvrdil,že Česko nebude vojensky podporovat Ukrajinu
USA možná poskytnou licenci na Patrioty Ukrajině
Trump hrozí blokádou Hormuzu
Sněmovna nedokončila schvalování stavebního zákona
Bitcoinový Jiříkovský zůstává ve vazbě
Aktivistka Svobodová se soudí s Motoristou Svobodou kvůli fotce se zdviženou pravicí
Juliette Binoche přijela na MFF do Varů
U nás sluníčko, teplota do 25°C

Čtvrtek 9. července

Summit NATO byl plný neshod. Členové se přeli o Grónsko i o pomoc Ukrajině A NATO umožní stíhačkám sestřelovat vzdušné cíle nad baltskými státy
Německo se s USA dohodlo na nákupu střel Tomahawk a jejich rozmístění v zemi
USA znovu udeřily v Írán. Po útocích v Hormuzském průlivu roste napětí i cena ropy
Největší budova Baťova arzenálu se za požáru zřítíla. Shořelo 30 000 knih nadace.

Pátek 10. července

Trump oznámil, že Írán chce jednat
Okamura vyvolal rozruch kolem 140 milionů poslaných Ukrajině A Otevírají se další kapitoly přístupových jednání o vstupu Ukrajiny do EU
Při lesním požáru na jihu Španělska zahynulo 12 lidí
Sněmovna schválila stavební zákon, teď půjde do senátu
Vedení ODS vyzvalo kandidáta na starostu Prahy 1 Dvořáka aby odstoupil A Ministr Šťastný vytrousil na úřadu vlády nahrávací zařízení
Česká armáda převzala poslední tank Leopard, je jich 42
U nás krásný letní den, zatím žádné vedro

Víkend 11. července – 12. července

Íránský konflikt se rozhořel, zasažen je Kuvajt a další země A Zelenskyj oznámil změny v ukrajinské vládě
Levičácká úderka provedla sabotáž železnice na západě Německa A Zemřel americký senátor Lindsey Graham
Babiš odmítl Pavlův návrh na obnovení schůzek, nebude mít čas A Filip Turek odmítá, že by uvažoval o prezidentské kandidatuře A Všichni papaláši gratulují tenisce Noskové k výhře ve Wimbledonu
U nás krásný slunný víkend

Francie

Guillaume Mollaret Figaro - Nîmes, Francie. Na základní škole La Planette během 40°C vlny veder omdlela žačka, a musela být odvezena do nemocnice. Na základě tohoto incidentu rodiče z vlastní iniciativy vybrali během tří dnů přes 2 000 eur a zakoupili pět přenosných klimatizací, které umístili do tříd. Komunistický starosta města Vincent Bouget nařídil jejich odstranění. Jeho zástupce pro školství vysvětlil, že tato soukromá iniciativa „vytváří precedent nerovnosti“, protože rodiče v jiných okresech, kde žijí migranti, nemají prostředky na to, aby učinili totéž.

USA: Poslední bitva vzplála

Gustav Sitař 2. července 2026
V Demokratické straně získávají stále větší vliv komunisté a islámští politici. Americký prezident vývoj komentoval během svého nedávného projevu a na sociálních sítích. Komunismus je pro Ameriku větší hrozbou než světové války, ale prezident uvedl, že „je na zápas připraven a lidé si ho mají užít“.
Události posledního týdne napovídají, že v USA bude veselo. Evropa rozhodně nezůstane stranou, protože informace se šíří rychle a evropský lid nezdá se býti úplně spokojeným.
V primárních volbách Demokratické strany v New Yorku zvítězili tři extrémní kandidáti, které podpořil muslimský starosta města Zohran Mamdani. Všichni jsou členy socialistické organizace DSA neboli „Democratic Socialists of America“ a považují Ameriku za rasistickou společnost. Jako jeden muž podporují radikální socialistické programy. Po jejich zvolení vypukla mezi demokraty panika, protože se vedení strany obává, že ji američtí voliči začnou vnímat jako extrémně levicovou.
Ludwig von Mises varuje, že utahující se smyčka státních regulací umožňuje zavést socialismus postupnými nenápadnými kroky.

Česko

Aston
Vysvětluje politruk občanovi, co je to socialistický humanismus. Socialistický humanismus je, když soudruh Lenin jde po Něvském prospektu, potká holčičku a řekne: Zdravstvuj, děvčočka.
Co je na tom socialisticky humanistického, diví se občan.
Vždyť ji mohl dát zastřelit, zní vysvětlení.
Hned jsem si na anekdotu vzpomněl nad zprávou, že „vojáci převážející na Ukrajinu drony z Vetchého sbírky trestný čin nespáchali“.
A že se ministryně obrany Jana Černochová nějak snažila, aby vojáci dostali za podporu Ukrajiny pořádný kour!
Vydavatel: Má právo s. President, aby v aeroplánu sedel u okýnka?

Australie

5.7.2026-Australské úřady vyšetřují původ šesti velkých kovových koulí, které moře vyplavilo na pláži Forrest Beach a Taylors Beach ve státě Queensland, asi 80 kilometrů severně od města Townsville. Kvůli nálezu byly uzavřeny části pobřeží a hasiči vymezili bezpečnostní zónu o poloměru 50 metrů. Úřady kvůli obavám, že by mohly obsahovat nebezpečné chemické látky, uzavřely část pláží a vyzvaly veřejnost, aby se předmětů nedotýkala. Případem se zabývá Australská vesmírná agentura.
Albanese daroval indické vládě Cocos island and mnoho jiných věcí.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$99.99 přímo do banky ANZ,
na náš účet, ale dejte nám vědět!
Noviny :
BSB 012 030 Acc: 536002848

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Igor Klein - \$50.00
Jaroslav Valenta - \$20.00

Prípomíname

V decembri 1944 bola Budapešť peklom na zemi. Židia stáli v radoch pred deportáciou do Auschwitzu. Nacisti mali všetko pod kontrolou. Až kým sa neobjavil ON.

Žiadny vojak. Žiadny partizán. Len 31-ročný švédsky obchodník v suchom kabáte. Volal sa Raoul Wallenberg a do Maďarska prišiel len s jednou zbraňou: s klamstvom.

Začal vyrábať falošné diplomatické pasy. Modré papieriky so zlatou pečaťou. Vyhlásil na nich, že Židia sú švédski občania. Nemali žiadnu právnu silu, ale vyzerali tak presvedčivo, že esesáci pri nich váhali. A to váhanie zachránilo tisíce životov.

Wallenberg neskôr prenajal 32 budov, vyvesil na ne švédske vlajky a vyhlásil ich za diplomatickú pôdu. Dal do nich ukryť utečencov. Strčil prst do hrude veliteľom SS a povedal: „Toto je Švédsko. Dotkní sa ho a vyvoláš medzinárodný škandál.“

Pracoval 18 hodín denne. Bez spánku. Žil na káve a morálnej zúrivosti. Raz vyliezol na strechu vlaku, ktorý už smeroval do plynu, a začal cez okienka strkať falošné pasy dovnútra. Nacisti naňho mierili, ale on nestrielal. Bol príliš arogantný. Príliš presvedčivý.

Týmto spôsobom zachránil odhadom 100 000 ľudí.

Keď v januári 1945 prišli Rusi a nacisti utiekli, Wallenberg sa stal hrdinom. Prežívajúci mu bozkávali ruky. Bol vyčerpaný, ale šťastný.

A potom, 17. januára, nastúpil do auta. Iba na rutinnú schôdzku so sovietskym velením. Nikdy sa nevrátil.

Rusi ho zatkli. Stalin mal paranoju. „Švéd v Budapešti? To musí byť špión.“ Poslali ho do Lubjanky. Jeho rodina sa pýtala roky. Moskva odpovedala: „Nevieme o ňom.“

Až o dvanásť rokov priznali: „Zomrel vo väzení.“ Žiadne telo. Žiadny hrob. Žiadne dôkazy.

Čo sa s ním naozaj stalo? Kto vydal rozkaz na jeho zmiznutie je dodnes tajné .

.
Ať je to jak je to, Raol za svojí pomoc a za záchranu mnoha tisíc Židů za války dostal i titul Spravedlivý mezi národy, několik čestných občianstvo štátov Kanady, Izraele a USA. Cez mu muselo spôsobiť neskutočnou radosť

Imrich Gablech

Soňa Gyarfašová

Už je to pres 10 rokov, čo navštívil príslušníka Royal Air Force generála Imricha Gablecha v nemocnici v Havlíčkovom Brode vtedajší slovenský prezident Andrej Kiska.

Generál Gablech patril k mojim srdcovým hrdinom - uletel Tisovi, odplával Stalinovi, aby mohol bojovať proti Hitlerovi.

Lotec narodený ešte za monarchie v slovenskom Hrachovišti patril k prvej skupine letcov, ktorá uletela do odboja zo Slovenského štátu, v prvých dňoch vojny bránil letecky napadnuté Poľsko proti Hitlerovi...

Zlo na nich číhalo aj inde - veď už vtedy bol na svete pakt Ribbentrop-Molotov.

Dostal sa na východe Poľska do ruského zajatia, do gulagu - s víziou trestu 5 rokov, neskôr za povstanie väzňov ďalších 10 rokov navyše.

Priepustku z gulagu dostal po napadnutí Sovietskeho zväzu Nemeckom a loďou Queen Mary sa dostal do Anglicka do Royal Air Force.

Sen o lietaní stroskotal kvôli zdravotným problémom z gulagu, neskôr pracoval v Royal Air Force ako dôležitý dispečer - napríklad počas operácie overlord.

Po návrate domov a nástupe komunistov ho zavreli a vyšetrovali.

"Keď mi hovorili, že som zradca, hovoril som im - ja som plnil svoju občiansku povinnosť, ale čo Vy, čo ste za vojny robili Vy?" pýtal sa.

Režim ho evidoval ako nepriateľskú osobu, po celý čas šikanoval, sledoval... keď prišla nežná revolúcia, mal už 74 rokov.

S kamarátmi z Royal Air Force napriek tomu napísali list Václavovi Havlovi, že sa oni - 40 rokov prenasledovaní a pošliapávaní - sa hlásia opäť do služby.

Z ich osemčlennej skupiny, ktorá kedysi ušla do odboja, sa jediný dožil nežnej revolúcie. Aby sa na priateľov nezabudlo, napísal svoju knihu o leteckých osudoch Hallo, airfield control, go ahead.

Ďalšie desiatky nevydaných strán rukopisu mi požičal pred svojimi 101.narodeninami. A práve tam som našla jeho list.

Bol to skvelý človek, hrdý, múdry, rozhladený a charizmatický, mala som ho veľmi rada a veľmi rada som ho navštevovala.

Rovnaký bojovník ako otec bol aj jeho syn Imrich Gablech mladší, ktorý si tiež prežil perzekúcie zo strany režimu.

Pred 10 rokmi som mala možnosť byť pri tejto prezidentskej návšteve a napísala týchto pár slov:

"Milá spomienka a momentka z dneška. Na obrázku, kde sa pán Gablech fotil s prezidentom, so svojim synom Imrichom a jeho blízkymi Terezkou, ktorá sama dnes pomáha vojnovým veteránom v Prahe, a jeho priateľmi, som sa ocitla, keď ma pán Gablech zavolať do rodiny :)

Ale veľký rešpekt a všetka česť patrí tomu pánovi celkom vľavo - je to český letec František Žitný, ktorý dlhé roky pánovi Gablechovi vo všetkom pomáha a každý deň za ním chodí do nemocnice. Snažil sa mu pomáhať aj v období, keď bol sám onkologicky chorý. Skvelý a skromný človek, ktorý by si zaslúžil vyznamenanie za to, aký je a čo všetko robí, hoci je to človek, ktorý o nejaké ocenenia nikdy nestál. A pomáhal prezidentskej kancelárii aj s organizáciou celej tejto návštevy :)"

PS: Na generálovi Gablechovi som obdivovala jeho nezlomnosť. To, aký bol bojovník. Z nemocnice v Havlíčovom Brode, kde ho prezident navštívil, sa 100-ročný Imrich Gablech vrátil aj po ťažkej operácii čoskoro tak, ako si vysníval - opäť do svojho domu na kopci nad mestom neďaleko mestského parku Budoucnost.

Keď mal 101 rokov, pripili sme si na jeho narodeniny s kávou s džinom v jeho záhradke.

"Pre nás starých letcov neexistovala žiadna prekážka," hovoril.

<https://www.sme.sk/domov/c/odletel-tisovi-odplaval-stalinovi-aby-bojoval-proti-hitlerovi-stat-na-hrdinu-zabudol>

<https://dennikn.sk/450762/storocny-hrdina-gablech-mal-prezidenstku-navstevu/>

<https://www.sme.sk/domov/c/letec-komunistami-pohrdal-z-gulagu-do-raf>

<https://www.upn.gov.sk/sk/medaila-za-protikomunisticky-odboj-pre-general-a-imricha-gablecha/>

<https://www.aktuality.sk/clanok/698922/syn-imricha-gablecha-komunisticky-rezim-je-svinstvo/>

Odborník na železnice pozná najbezpečnejšie miesta vo vlaku. Manželke vždy povie, aby sedela v jednej časti

Simona Gálová Dobré Noviny 2026

Okrem umiestnenia vozňa hrá úlohu aj konkrétne sedadlo.

Slovenskom za posledný rok otriaslo niekoľko nehôd vlakov, pričom do našich pamätí sa zapísala najmä zrážka dvoch rýchlikov pri obci Jablonov nad Turňou. „*Bol to náraz, ako keby vybuchla bomba*,“ hovorili cestujúci po nehode z októbra 2025. Lekári hovorili o veľkom šťastí – hoci si vyžiadala množstvo zranených, zaobišla sa bez obetí.

Práve takéto udalosti v nás vždy otvoria rovnakú otázku: dalo sa tomu zabrániť? A ak nie samotnej nehode, dá sa aspoň zvýšiť šanca na prežitie? Podľa odborníkov na železničnú bezpečnosť nie je jedno, **kde vo vlaku sedíte**. Rovnako ako v lietadle, aj vo vlaku existujú miesta, ktoré vám v prípade zrážky alebo vykoľajenia môžu zachrániť život.

Ktorý vagón?

„*Svojej manželke vždy radím, aby si išla sadnúť do stredu vlaku*,“ vysvetlil pre NBC News odborník na železničnú bezpečnosť a právnik Larry Mann. Podľa viacerých štúdií je najbezpečnejšou časťou vlaku **stredná časť súpravy**. V čelných zrážkach sú najviac zasiahnuté predné vozne, pri kolíziách zozadu zas tie posledné. Pri vykoľajení sa podľa štatistík ako prvé prevracajú vozne na začiatku vlaku.

„*V prípade vážnej nehody majú najväčšiu šancu prežiť cestujúci v strede vlaku. Nie je to zaručene bezpečné miesto, ale štatisticky najstabilnejšie*,“ uviedol Mann.

Ktoré miesto?

Ešte presnejšie odporúčanie ponúkol Ross Capon, prezident americkej Národnej asociácie železničných cestujúcich, ktorý odporúča sedieť „**jeden alebo dva vozne za stredom**“ pre optimálnu bezpečnosť. Vysvetlil, že okrem umiestnenia vozňa hrá úlohu aj konkrétne sedadlo.

Ak dôjde k zrážke alebo náhlemu brzdeniu, okamžite si chráňte hlavu a krk rukami. Po zastavení vlaku vyhľadajte najbližší núdzový východ – ideálne ten, ktorým prúdia aj ostatní cestujúci. Vyhýbajte sa oknám, pod ktorými môžu byť elektrické vedenia, a postupujte pokojne podľa pokynov personálu.

Vlaky sú stále bezpečné

Napriek tomu, že nehody ako tá pri Jablonove vyvolávajú oprávnené obavy, vlaky zostávajú mimoriadne bezpečným dopravným prostriedkom. Podľa štatistík Európskej únie pripadá na 8,2 miliardy cestujúcich len niekoľko stoviek úmrtí ročne – väčšina z nich pri prechádzaní cez koľaje, nie pri samotnej jazde.

Nešťastná nehoda tak pripomenula nielen krehkosť ľudského života, ale aj význam bezpečnostných pravidiel, ktoré väčšina z nás pri nastupovaní do vlaku prehliada. Ak si však nabudúce sadnete – ideálne **v strednom vozni, chrbtom k smeru jazdy a pri uličke**.

Rudí nacisticko komunistické gardy.

Revoluční gardy byly ovládané kriminálníky, konfidenty gestapa a násilníky. Rabovali, znásilňovali a vraždili

Jan Valtr Medium

Zrod Revolučních gard v chaosu povstání

Květen 1945 bývá v české paměti spojen s osvobozením, hrdinstvím a koncem nacistické okupace. Méně ochotně se ale připomíná, že právě v těchto dnech vznikl i fenomén, který se velmi rychle proměnil v opak původních ideálů. Revoluční gardy (RG). Jejich příběh není jen epizodou chaosu po válce. Je to případová studie selhání státu, politické manipulace i morálního rozpadu v situaci, kdy právo přestalo fungovat. Pražské povstání 5. května 1945 bylo spontánní a improvizované. V jeho čele stáli důstojníci jako Karel Kutlvašr, Jaromír Nechanský a Josef Smrkovský, kteří se snažili dát odporu alespoň základní řád. Označování bojovníků páskami bylo praktickým řešením. Název „Revoluční gardy“ už ale praktický nebyl. Byl silně politický, protože ho prosadili českoslovenští komunisté v čele s Josefem Smrkovským. Nešlo ani o to, kdo založil a označil páskami ony oddíly. Šlo o to, kdo bude mít v budoucnosti právo používat povstání jako svoji politickou výhodu.

Onu sobotu 5. května vyhlásil povstalecký rozhlas povel generála Karla Kutlvašra: „Bojující vojsko je součástí regulérní armády. Nařizujeme, aby každý bojující byl označen trikolórou nebo páskou v národních barvách!“

Jenže lidé, cítící příležitost k velké poválečné kariéře, to hnali dál. Pásky se nestačily vyrábět, protože zájemců o pozici revolučního gardisty bylo mnohem víc než bojovníků na barikádách. „Nakonec se pásky, opatřené písmeny RG objevily i na rukávech nejvyšších důstojníků, dokonce i těch, kteří se nezúčastnili bojových akcí a objevili se na osvobozeném již jevišti v přepečlivě vyžehlených stejnokrojích...“

Válka skončila a RG přešly pod Ministerstvo vnitra. Byly určeny k zajišťování osvobozeného pohraničí. Tam narazila kosa na kámen, protože v pohraničí už „operovaly“ všelijaké partyzánské skupiny nebo skupiny ozbrojených mužů, kterým se velice brzy dostalo titulu „rabovací gardy“. Přehlídka Revolučních gard 28. května 1945 na Pražském hradě za účasti prezidenta Edvarda Beneše jasně ukázala, že vedle skutečných bojovníků se objevilo i množství nových „revolucionářů“ v parádních vyžehlených uniformách, kteří se k RG přidali pět minut po dvanácté. Přehlídce jednotek velel vojenský velitel Velké Prahy generál Karel Kutlvašr, za Pražského povstání velitel vojenského velitelství Bartoš. Doprovázeli jej příslušníci povstaleckého štábu i jeho pravá ruka, velitel partyzánských oddílů škpt. Jaromír Nechanský. Oba již měli na levé paži revoluční pásku RG.

Během června 1945 měly být podle rozkazu Ministerstva vnitra a armády všechny takové ozbrojené skupiny rozpuštěny. 13. června 1945 byla nařazena likvidace Revolučních gard a bílé pásky s označením RG už nebyly k ničemu. Pásky sice šly do sběrný, ale muži chtiví moci zůstali a stali se členy Pohotovostního pluku 1 NB, který dal sestavit komunistický ministr Nosek. Další revoluční jednotky vznikaly ve fabrikách a protektorátní spolek Národní odborová ústředna zaměstnanecká se změnil na ozbrojenou závodní stráž. Vládní vojsko a prapory Luftschtuzu byly zapomenuty a staly se z nich další jednotky RG.

Prezident Beneš sice přijal hlášení generála Kutlvašra během přehlídky 28. května, ale to bylo tak všechno. Neměl rád hrdiny, bojovníky, kteří na rozdíl od něj nestáhli před nepřítelem kalhoty a neměli „svůj plán aeroplán“. Navíc generál přijal nabídku vlasovecké 1. divize ROA a podepsal kapitulaci s německými jednotkami, aniž by čekal na příjezd slavné Rudé armády. Vláda už celá v režii Stalina na jeho přání generála odstranila ze scény. Nejdříve na dlouhodobou dovolenou, v červnu 1948 do výslužby a v prosinci do kriminálu. Propuštěn byl jako zničený člověk v roce 1960 a příští rok zemřel.

Jaromíra Nechanského, dalšího z velitelů povstání, čekal podobný osud. 5. září byl zatčen, převezen do „Domečku“ na Hradčanech, kde byl za pomoci středověkých mučících technik týrán. Všichni od něj dali ruce pryč, včetně ministra obrany Ludvíka Svobody. Nechanského utrpení skončilo 16. června 1950 na pankrácké šibenici. Josef Smrkovský, obdivovatel Stalina a jeho věrný poskok, po válce vysoce postavený komunista a velitel Lidových milicí, byl zatčen svými soudruhy v roce 1951. Obviněn byl ze spolupráce s protistátním spikleneckým centrem Rudolfa Slánského. K ničemu z toho se nepřiznal ani během mučení a byl odsouzen na 15 let. V Leopoldově se setkal se svými starými známými generálem Karlem Kutlvašrem a německým generálem Rudolfem Toussaintem. Zpět na politické výsluní se dostal během „Pražského jara“. Lidská paměť je krátká a lidem adorovaná čtveřice komunistů měla vytvořit československý socialismus. Svoboda, Dubček, Černík a Smrkovský. Jenže se zapomněli zeptat v Moskvě, jestli mohou.

Největší „proslulost“ si RG vysloužily v pohraničních oblastech během vyhánění sudetoněmeckého obyvatelstva. Většinou to byli nevinní Němci, protože skuteční zločinci už byli dávno pryč. Nebo v péči komunistické StB jako válečný zločinec Max Rostock, který se podílel na vyhlazení Lidic. Po válce ho najala StB a komunisté z něj udělali ctihodného občana. Členové RG se důsledně řídili projevem prezidenta Beneše z 12. května 1945 v Brně: „Můj program je - já to netajím, že otázku německou musíme v republice vylikvidovat. V této práci budeme potřebovat všech sil všech vás.“ Už to nebyl „plán“, který sliboval národu po ztrátě Sudet a před svým zbabělým odletem do bezpečí. Už to byl „program“. Program podbarvený násilím a vraždami. Když se informace o brutálním násilí na německém obyvatelstvu, většinou ženách, dětech a starých lidech, dostaly do Prahy, vláda se rozhodla nereagovat.

Následné Benešovy dekrety znemožnily stíhání těch největších viníků, kteří se podíleli na brutálních a krvavých excesech nebo organizovali masakry německého obyvatelstva. Ano, prezident, který stačil za svůj život dvakrát zbaběle nechat národ na holičkách, v tom měl jasno. Otázku německou musíme v republice vylikvidovat. Evidovaných případů rabování, znásilňování a vraždění členy RG jsou stovky. Brněnský pochod smrti nepřežilo dva až čtyři tisíce dětí, žen a starých lidí. Němečtí muži od 14 do 60 let museli zůstat v Brně na pomocné práce. Samozřejmě, že k RG se přidávala všelijaká lidská chátka, kriminálníci a kolaboranti, kdysi uvědomělí občané Protektorátu. Spodina cítí krev a jde po ní jako vosy po sladkém. V Postoloprtech se k RG dokonce přidala i Československá armáda. Dokázali umučit a popravit zhruba tři tisíce Němců. Další masakry a vraždy se odehrály na mnoha místech Čech a Moravy.

Příběh Revolučních gard ukazuje, jak rychle se může rozpadnout hranice mezi spravedlností a pomstou. Nejde o to relativizovat nacistické zločiny. Jde o to pochopit, že jejich porážka automaticky neznamenal návrat práva. V létě 1945 se v Československu vytvořilo prostředí, kde se násilí stalo tolerovaným nástrojem.

Více než 600 článků autora JAN VALTR na Médium.cz, <https://medium.seznam.cz>

Kostlivci v české skříni

Vladimír Nevluď

Historie je velmi vrstevnatá a bezcitní vrazi nebyli jen mezi Němci, ale i mezi Čechy a Slováky.

Masakr na Švédských šancích je děsivou připomínkou toho, že po skončení války neumírali pouze viníci nacismu. Umíraly i bezbranné děti.

Tváře tří zavražděných chlapců, nejsou obrazem frontové bitvy ani nacistických represí. Zachycují dětské oběti, které po válce zavraždili příslušníci československé armády pod velením Karola Pazúra.

Válka už skončila. Přesto byli v červnu 1945 u Přerova odváděni civilisté, ženy, starci a děti, na místo hromadné popravy. Patřili mezi karpatské Němce žijící na Slovensku.

Pazúr byl tehdy mladý důstojník obranného zpravodajství. Bylo mu pouhých osmadvacet let a pocházel ze slovenského městečka Krompachy, kde se vyučil knihvazačem.

Jeho život přitom připomínal řetězec rychle měněných loajalit. Za války sloužil v Hlinkových gard a bojoval na straně nacistického Německa. Po zajetí Sověty však bez váhání převlékl uniformu a stal se horlivým komunistou a důstojníkem československé armády.

Právě pod československými uniformami pak došlo k jednomu z nejhorších poválečných masakrů.

V noci z 18. na 19. června 1945 nechal Pazúr zastavit vlak s karpatskými Němci a Slováky vracejícími se domů. Bez soudu a bez důkazů rozhodl, že cestující jsou nepřátelé.

Následovalo systematické vraždění 267 civilistů. Mezi mrtvými bylo 72 mužů, 120 žen a 75 dětí.

Některým dětem bylo jen několik měsíců. Jiné byly ve věku chlapců na fotografiích, příliš malé na to, aby vůbec chápaly, proč stojí nad jámou se samopaly namířenými proti nim.

Přesto byli oloupeni, donuceni vykopat hrob a následně postříleni československými vojáky. Pazúr se podílel na vraždění osobně, zabíjel i malé děti. Ještě druhý den se hýbala zemina.

Fotografie zavražděných chlapců dnes připomínají, že brutalita nekončí automaticky podpisem kapitulace. A že uniforma sama o sobě nikdy nezaručuje spravedlnost.

Učitelka se ptá: „Pepíčku, proč jsi dneska tak smutný?“

„Protože maminka je v nemocnici a tatínek na policii“

„Tak to mě mrzí, tak když je to tak, nechceš jít raději domů?“

Pepíček přisvědčí, sbalí si věci a odejde.

Když je pryč, zeptá se paní učitelka dětí: „A neví někdo z vás, proč je Pepíčková maminka v nemocnici a tatínek na policii?“

Přihlásí se Anička: „Prosím, jeho tatínek je policista a maminka je zdravotní sestra.“

Takhle si dva Židé, co přežili koncentrační tábor říkají vtipy na toto téma. Až se jim najednou zjeví Hospodin. „Jak můžete vtipkovat o nejhorší události co vás, židy, kdy potkala?“

„To bys nepochopil, tys tam tenkrát nebyl...“

Němečtí a čeští spisovatelé: dva jazyky - jedna myšlenka

EUGENIE TRÜTZSCHLER VON FALKENSTEIN
Oslavy Německého exilového PEN klubu, zkráceně Exilového PEN klubu, který byl založen v roce 1934, se konaly 5. března 2024 v Německé národní knihovně ve Frankfurtu nad Mohanem. Mottem akce bylo: “Šílenství vládne času. “ Založení EXILOVÉHO PEN klubu inicioval v dubnu 1933 Hermon Ould, tehdejší tajemník anglického a mezinárodního PEN klubu.

Jeho návrhu se chopil právník a novinář Rudolf Olden, který již v únoru 1933 opustil Berlín poté, co mu bylo oznámeno, že bude zatčen, a na lyžích uprchl do Československa. Od svého příjezdu do Prahy byl spolu s mnoha dalšími autory, kteří uprchli z Německa, na příkaz prezidenta Beneše pod policejní ochranou. Rudolfovi Oldenovi se podařilo získat pro myšlenku založení klubu autory jako Heinrich a Thomas Mann, Lion Feuchtwanger, Ernst Toller, Anna Seghersová, Arnold Zweig, Stefan Zweig, Alfred Döblin a další. Max B. Herrmann-Neisse a Max Herrmann-Neiße. V roce 1934 byl PEN v exilu uznán londýnským ústředím.

V té době měl klub 12 členů, z nichž téměř všichni žili v tehdejší Československu. Jedním z prvních členů byl brněnský spisovatel Fritz Beer. Ačkoli byl Beer členem tehdejší Komunistické strany Československa, komunistický režim v Československu se o jeho existenci, a tedy ani o jeho protinacistické činnosti, nikdy nezmiňoval. O tom, že tomu tak bylo v případě všech německy píšících autorů z Československa, svědčí kniha “Exil ohne Ende “ (Exil bez konce). kterou editovali Fritz Beer, předseda exilového PEN klubu v letech 1988-2002, a Uwe Westphal. V příloze knihy, vydané v roce 1994, je uveden seznam autorů. Nejméně pětina členů pocházela z Československa.

Za své členství v exilovém PENu, nyní Středisku německy píšících spisovatelů, vděčím profesoru Fredriku Lubichovi, jehož rodina pochází ze severní Moravy. Členy Centra je dnes řada spisovatelů z bývalé NDR. Jsou to všechno spisovatelé, kteří byli v NDR pronásledováni, jako například Utz Rachowski, který byl zatčen a uvězněn za pět lyrických básní a později vykoupen Spolkovou republikou Německo.

V průběhu desetiletí se k nim přidali německy píšící autoři, kteří opustili zemi svého původu z politických, ale i jiných - ekonomických a osobních - důvodů, nebo jejichž tvorba se vyznačuje silným vztahem k cizině. Tyto aktivity byly také jedním z důvodů, proč se Exil PEN v roce 2006 přejmenoval na Centrum německy píšících autorů.

Oživení vztahů

85 let po založení exilového PEN klubu v Praze, 80 let po vpádu wehrmachtu do Prahy a 30 let po pádu socialismu, a tím i železných opon, jsem jménem Českého centra Mezinárodního PEN klubu a Střediska německy píšících spisovatelů uspořádal konferenci s názvem: “Pronásledování - vyhnání - kultura paměti “. Četné německé a české příspěvky ukázaly, jak blízké byly vztahy, zkušenosti a osudy obou národů. Zvláště patrné to bylo v příspěvcích členů Střediska německých spisovatelů.

Například profesor Hans-Dieter Zimmermann se ve svém příspěvku “Pražské životní světy “ zabýval životními osudy spisovatelů H. G. Adlera, Franze-Baermanna, Steinera a Jiřího Weila. Martin Dreyfus ve svém vystoupení

popsal poslední kongres Mezinárodního PEN klubu v roce 1938 před válkou.

Zatímco Reinhard Andress na příkladu Egona Schwarze, který začínal ve Vídni a přes Bratislavu uprchl do Prahy, ilustroval individuální osud židovského spisovatele.

Thomas Poschel ve svém vystoupení seznámil posluchače s životními osudy bratří Oldenů. Poté, co oba uprchli do Prahy, snažili se zachránit co nejvíce spisovatelů z Německa do Anglie nebo USA, většinou přes Prahu.

Jak Ústí přišlo o svůj „rozum“

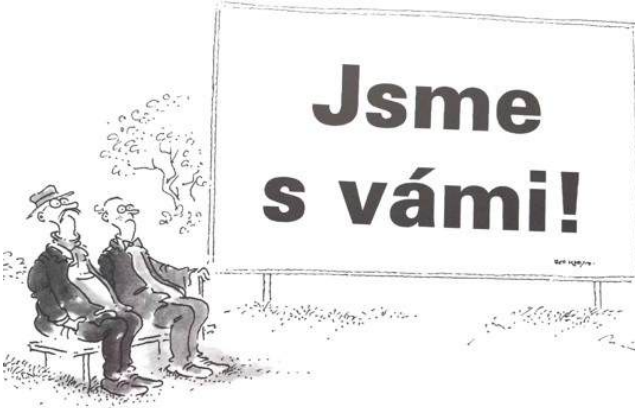
Tajná schůzka v houstnoucí tmě 7. květen 1945

Standa Hýský

Zatímco v ulicích Ústí nad Labem stále hlídají zbytky wehrmachtu a fanatičtí příslušníci Volkssturm, v jedné z kanceláří magistrátu se potmě schází skupina mužů. Vedou je Josef Vondra a Vojtěch Holub. Jsou to místní Češi, kteří město znají jako své boty. Nejsou tu sami – u stolu sedí i němečtí sociální demokraté a komunisté. Spojuje je jediné: strach, že město v posledních hodinách války lehne popelem. Té noci zakládají Revoluční národní výbor (RNV).

Diplomacie místo krveprolití 8. květen 1945

Je ráno a Vondra se svými lidmi podniká riskantní krok. Vstupují do jednání s německým velením. Cíl? Pokojné předání města. Podaří se. Ústí není zničeno dělostřelectvem, nedochází k masovému vraždění v ulicích. Vondrova vize je jasná: „Musíme udržet v chodu chemičku, plynárnu a vodárnu. Bez ohledu na to, jakou řečí mluví ti, co u těch strojů stojí.“

ONI, DOMNÍVAJÍCÍ SE, ŽE JSOU TADY, JSOU TAM A MY, JSOUCE TADY, MYSLÍME, ŽE JSME JIMI ZASTOUPENÍ TAM. NENÍ TO POČÁTEK SCHIZOFRENIE, DOKTORE?

Oni, domnívající se, že jsou tady, jsou tam a my, jsouce tady, myslíme, že jsme jimi zastoupeni tam. Není to počátek schizofrenie, doktore?

Příchod Rudé armády a první trhliny 9. květen 1945

Kolem osmé ráno duní na dlažbě ústeckých ulic první sovětské tanky. Vondra a jeho RNV vítají Rusy jako legitimní správu města. Sovětský velitel, plukovník Pankratov, s nimi začíná spolupracovat. Zdá se, že Ústí bude fungovat. Do výboru jsou oficiálně přizváni němečtí antifašisté, jako byl Karl Schoppel, muži, kteří sami prožili roky v nacistických koncentracích.

Polovina května 1945: Invaze z vnitrozemí

Zatímco Vondra řeší, jak nakrmit tisíce lidí, začínají do města proudit Revoluční gardy a partyzánské skupiny z vnitrozemí. Ti lidé nemají k Ústí žádný vztah. Nezažili tu bombardování, neznají své německé sousedy. Vidí jen „nepřátelské město“ plné kořisti. Začíná rabování,

známé „davaj časy“ a znásilňování. Vondra se snaží gardy brzdit, volá po řádu a zákonu. Právě v tu chvíli nad ním a jeho přáteli začíná zapadat slunce.

Červen 1945: Politická poprava „idealistů“

Moc v Praze se konsoliduje a pro ústecký „přespříliš demokratický“ model není místo. Do Ústí přijíždí vládní zmocněnec a lidé jako Vondřich. Jsou to kariériste a ideologové. Vondra je obviněn z benevolence k Němcům. Jeho snaha rozlišovat mezi nacistou a nevinným sousedem je označena za slabost, ne-li přímo zradu.

Josef Vondra je odstraněn z čela města.

Němečtí antifašisté, kteří nasazovali krk v ilegality, jsou vykopnuti z magistrátu. Místo díky je čeká jen šikana a později odsun.

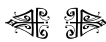
Vítězství lůzy

Původní zakladatele RNV, kteří chtěli odbornost a klid, nahradila Místní správní komise. Noví páni města už nevyjednávají, ti poroučejí. Jejich politika kolektivní viny a tolerance násilí Revolučních gard vytvořila atmosféru, která o měsíc později vyvrcholila krvavým masakrem na ústeckém mostě.

Ústí nad Labem tak v květnu 1945 prožilo dvě porážky. Tu německou vojenskou a tu českou morální, kdy lidé jako Josef Vondra prohráli svůj boj s fanatismem, který do města dorazil v závěsu za fronto

Babička s vnučkou si dva týdny hráli na školu. A teprve na konci druhého týdne babička zjistila, že celou dobu dělala domácí úkoly za vnučku.

SYCHRAVÝ MELBOURNE

Vlasta Šustková

*Rozkývané větve holých stromů
klepají na římsu mého domu
ruší mi tím spánek, berou klid -
přijď to, ty můj vnoučku, napravit.*

*Pomůžou ti nůžky, taky pila
ta práce ti bude jistě milá -
vrátí se nám ticho ulice,
taky více světla z měsíce.*

*Až přestane vítr silně foukat,
nebudou si větve věčně broukat,
harašit a tolik šveholit -
svatý pokoj budem zase mít ..*

Recepiš No.70x

JABLEČNÝ KOLÁČ Z PÁNVE

1 jablko
1 vejce
50 g řeckého jogurtu
50 g špaldové mouky
25 g proteinu
50 ml mléka
1 kypřicí prášek

Nakrájíme na jablko na kousky

Vejce, mlíko, jogurt, mouku a prášek dobře promícháme, přidáme jablka a vylejeme na rozpálenou pánev a přiklopíme, po chvíli obrátíme

Pak posypeme cukrem a skořicí.

Přemysl Šámal,

9. března 1941 umírá v Berlíně Přemysl Šámal, advokát, dlouholetý místostarosta Ústřední matice školské a bojovník za české menšinové školství v pohraničních oblastech. Blízký spolupracovník i důvěrník samotného prof. T. G. Masaryka a jeden ze zakladatelů a vůdců tajné domácí odbojové organizace Maffie v letech první světové války, která tvořila domácí zázemí a zpravodajskou základnu Masarykovy zahraniční akce. Byl dobrým koordinátorem konspiračních sítí a měl velkou zásluhu na tom, že Maffie nebyla nikdy odhalena. Stal se kancléřem prezidenta Tomáše G. Masaryka, Edvarda Beneše a krátký čas i Emila Háchy.

I když už byl pokročilého věku, tak i přesto se po 15. březnu 1939 stal jedním z organizátorů protinacistického odboje a hlavou ilegální organizace Politické ústředí. 26. ledna 1940 byl však zatčen gestapem, prošel čtyřmi měsíci tvrdých výslechů a poté jej čekala berlínská věznice Moabit. Odtud byl v kritickém zdravotním stavu na vysokou kauci propuštěn do domácího vězení v soukromém sanatoriu. Zde zanedlouho, 9. března 1941, zemřel.

Nutno připomenout i pohnutý osud rodiny Přemysla Šámala, která za odbojovou činnost zaplatila vysokou cenu. Syn Jaromír, profesor entomologie na Vysoké škole zemědělské a lesnického inženýrství ČVUT, byl zastřelen v době heydrichiády, jeho žena byla poslána do Osvětimi a dvě vnoučata po anabázi internačními tábory v Polsku byla předána k převýchově v německých rodinách.

„Dnes je třeba dát sbohem Přemyslu Šámalovi. Šámal byl probuzenský vlastenec. Vždy jsem si ho představoval v čamaře roku 1848. Úpravný, laskavý a ve službě vlasti a přátelům nekonečně obětavý. Za první světové války vedl Maffii, ale co pro mne bylo zvláště důležité, pomáhal mé nebožce matce nést nelehký osud, navštěvoval mou sestru Alici ve vězení a stejně se staral o mnohé jiné, neohroženě, čestně a skromně. Když jsem přijížděl do Prahy s fronty, byla vždycky jedna z mých prvních cest k Šámalovi do kanceláře. Byl jedním z těch velmi mála mužů, s kterými jsem se při setkání vždy políbil. Naposled to bylo o sletu r. 1938.

Šámal nebyl v denním životě a ve svém kancléřském úřadě ani výbojný ani nápadný. V malých věcech rád ustoupil a dohodl se. Ne však ve věcech základních a jeho srdci nade vše drahých. Tu byl Šámal jedním z nejstatečnějších lidí, které jsem kdy poznal. Za světové války vodil policii za nos tak srdnatě a nepřetržitě, že se mu podařilo vyváznout se zdravou kůží. Měl rád mého otce a věrně, věrně mu sloužil. A rád. Bylo mu nabízeno mnohoobročnictví a milionové správní radovství. Ani minutu neuvažoval a odmítl. Kanceláře nechal - a byla to dobrá kancelář - a věnoval svůj život službě prvnímu presidentovi. Nebyla to služba vždy lehká - hodně bych mohl o tom vyprávět. Na jedné straně politikové, kteří kanceláři presidentově nikdy nemohli přijít na chuť a veležárlivě střežili svá konstituční práva, na druhé straně president, který od svého vedoucího úředníka vyžadoval nemálo. Po celých dvacet let nesl Šámal všechny tyto komplikovanosti s laskavým úsměvem, a co bylo u něho tak krásné, zcela bez zloby a trpkosti. Dr Benešovi, jeho nástupci - když otec resignoval - sloužil stejně věrně, ačkoliv by si byl plně zasloužil odpočinek a klid po dobře vykonané práci. Zbabělí nacističtí loupežníci, vedeni baronským neslušníkem Neurathem, nastěhovali se do jeho kanceláře. Přemysla Šámala dali zatknout a odvezli ho do moabitského vězení v Berlíně.

Třiasedmdesátiletého člověka, který jim už nemohl ublížiti! Ale to, že byl slušným Čechem, to mu neodpustili a za to ho k smrti utrápili. A jak jsem řekl na začátku, ve věcech velkých byl Šámal veliký. V Moabitu nebylo srdnatějšího, hrdějšího a nepřístupnějšího vězně nad kancléře presidenta ČSR, Přemysla Šámala slavné paměti. Neprozradil, vinu jiných na sebe bral, aby jim ulehčil. Věděl, že se z krvavých spárů gestapáků nedostane, a s hrdě vztyčenou hlavou vstoupil do žalární kobky. Za národ, který miloval nesmlouvavou láskou

probuzenskou, dal Přemysl Šámal svůj život. Bez reptání a bez prošení. Tak jako za první války dělal svoji povinnost bez ohlížení se napravo nebo nalevo, tak za dnešního běsnění vystupuje znovu veliký Přemysl Šámal, vlastenec nesmlouvavý a hrdina nenáročný, a tak odchází.

Když toho doba žádala, uměl pro svůj národ žít. Za národ svůj uměl hrdinně zemřít, vykonav práci požehnanou. Requiescat in pace.” -

Jan Masaryk 25. března 1941

Temná stránka partyzánů:

O čem se po válce nemluvílo

Medium cz 2026

Partyzáni bývají vnímáni jako symbol odporu proti nacismu. Archivní dokumenty a svědectví ale ukazují složitější obraz. Vedle odvahy a sabotáží se objevují i případy rabování, násilí na civilistech a poválečných účtů.

Článek

Partyzán. Slovo, které v českém prostředí většinou vyvolává poměrně jasnou představu. Muž se zbraní, který se ukrývá v lesích a bojuje proti nacistům. Jenže pod stejným označením se během války i krátce po ní pohybovali lidé, kteří měli společné jen to, že nosili zbraň.

Mezi partyzány byli uprchlí vězni koncentračních táborů, sovětští zajatci, bývalí vojáci i místní odbojáři. Vedle nich se ale objevovali také lidé, které nezajímalo ani osvobození, ani odboj. Historici dnes připomínají případy loupeží, vražd civilistů nebo poválečných účtů vyřizovaných pod hlavičkou revoluční spravedlnosti. Čím hlouběji se badatelé noří do archivů, tím vzdálenější je obraz partyzánů, který po desetiletí prezentoval komunistický režim.

Pod jedním jménem

Jedním z problémů při hodnocení partyzánského hnutí je skutečnost, že pod jedním označením se skrývaly velmi rozdílné skupiny. Na Moravě i Slovensku působily oddíly napojené na domácí odboj, skupiny vysazené ze Sovětského svazu i menší jednotky, které vznikaly spontánně v závěru války. Lišily se počtem členů, způsobem velení i tím, jaké cíle sledovaly.

Zatímco některé se soustředily na zpravodajskou činnost, sabotáže a útoky proti německým jednotkám, jiné po sobě zanechaly výrazně horší stopu. Historici dnes upozorňují, že právě snaha vnímat partyzány jako jednolitou skupinu zakrývá podstatnou část reality. V archivech se vedle příběhů odvahy objevují také případy rabování, násilí vůči civilistům nebo poprav provedených bez jakéhokoliv soudu.

Hory plné lidí, kteří neměli kam jít

Na Slovensku se situace začala rychle měnit po vypuknutí Slovenského národního povstání v srpnu 1944. Do horských oblastí proudili lidé, kteří se snažili uniknout Němcům, zatčení nebo jisté smrti. Přicházeli bývalí vojáci rozpadlé slovenské armády, uprchlí sovětští zajatci, vězni pracovních táborů i Židé, kterým se podařilo uniknout deportacím.

Pozdější propaganda z těchto skupin vytvořila obraz organizovaného odboje. Vzpomínky pamětníků ale často popisují něco jiného. Hory byly plné lidí, kteří se navzájem neznali, neměli dostatek zbraní ani potravin. Často netušili, komu vlastně podléhají. Některé oddíly fungovaly jen díky autoritě jednotlivých velitelů. Jiné se rozpadaly stejně rychle, jako vznikly.

Lidé, kteří se do hor dostali po útěku z táborů nebo transportů, navíc často nepřicházeli

s představou hrdinského boje. Snažili se především přežít. Mezi pozdějšími partyzány tak byli lidé, kteří ještě několik týdnů předtím bojovali na frontě, i ti, kteří za sebou měli měsíce věznění, hladovění a útěků.

Partyzánská válka nevypadala jako ve filmu

Poválečné filmy vytvořily představu téměř nepřetržitého boje. Skutečnost bývala méně dramatická a současně tvrdší. Dlouhé dny se nedělo vůbec nic. Pak přišel přesun, útěk nebo přestřelka, která během několika minut rozhodla o životě celé skupiny.

Abrahám Pressburger, který uprchl z koncentračního tábora v Seredi a připojil se k židovské odbojové skupině Hašomer Hacair, podle svého svědectví pro Paměť národa a Český rozhlas po absolvování výcviku čekal na bojovou akci tak dlouho, až se spolu s přítelem Gabim Eichlerem rozhodli jednat sami. Vyhlédli si důstojníka SS a zaútočili na něj přímo ve městě. Po střelbě následoval útěk a rozsáhlé pátrání. Pressburger při něm utrpěl zranění nohy a jeho druh ho musel nést na zádech.

Jenže vedle nich existovaly také vzpomínky na hlad, zimu a chaos. Některé skupiny neměly dostatek munice. Jiné neměly čím nakrmit nové členy. V prostředí, kde se pohybovaly desítky ozbrojených skupin a zároveň sílil německý tlak, bylo stále těžší udržet disciplínu i jasné velení.

Podobný osud měl i Petr Bachrach. Po útěku z transportu se stejně jako řada dalších uprchlíků ocitl v prostředí, kde se boj o přežití prolínal s odbojem.

Partyzánské oddíly potřebovaly jídlo, oblečení, léky, informace i bezpečné úkryty. To všechno mohly získat jen od lidí v okolních vesnicích. Bez jejich pomoci by většina skupin nedokázala dlouhodobě fungovat.

Poválečné vzpomínání často vytvářelo dojem, že podpora partyzánů byla samozřejmá. Dochované kroniky, paměti i archivní dokumenty ale ukazují, že vztahy mezi odbojáři a civilisty nebyly vždy bezproblémové. Vedle dobrovolné pomoci se objevují také zmínky o zabavených zásobách, odvedeném dobytku nebo majetku, který už jeho majitelé nikdy neviděli. Některé oddíly za převzaté potraviny vystavovaly potvrzení, jiné nikoliv.

Napětí zvyšovaly i německé represálie. Každá pomoc odboji mohla znamenat výslech, zatčení nebo trest pro celou rodinu. Ve vzpomínkách obyvatel některých obcí se proto vedle příběhů o podpoře partyzánů objevují také obavy, nedůvěra a zkušenosti, které měly k pozdějšímu obrazu jednotného národního odporu daleko.

Ve jménu odboje

Vlastivědný badatel a autor literatury faktu Hynek Jurman při studiu archivních materiálů narazil na případy, které se od obrazu partyzánského boje známého z poválečných knih výrazně liší. Vedle skutečných odbojových akcí se objevují také loupeže, násilí a zmizení lidí, jejichž okolnosti nebyly nikdy spolehlivě objasněny. Poslední měsíce války přinášely prostředí, ve kterém bylo stále obtížnější rozlišit mezi odbojem, osobní pomstou a obyčejnou kriminalitou.

Znepokojivý případ se odehrál na Slovensku v listopadu 1944. V lesích na Červené hoře v Nízkých Tatrách se tehdy ukrývala skupina Židů z Liptovského Hrádku. Odbojáři a jejich příbuzní, kteří utíkali před odplatou za účast v povstání nebo před transporty do vyhlazovacích táborů.

Nešlo o ozbrojený oddíl, ale o obyčejné civilisty snažící se přechkat konec války.

Podle studie historika Adama Hradilka z Ústavu pro studium totalitních režimů (Partyzán Mišo a zapomenutá vražda, 2021) se k úkrytu dostala devíticenná partyzánská skupina vedená sovětským velitelem Ivanem Titovským. Patřil k ní i Michal Krecul, bývalý vězeň gulagu a voják od Dukly. Dne 25. listopadu 1944 uprchlíky okradli o peníze, zlato, hodinky i oblečení. Následujícího dne se na Titovského rozkaz vrátili a deset neozbrojených lidí, mezi nimi čtyři ženy, postříleli, aby zahladili stopy po loupeži. Ve vsi pak čin vydávali za zátaž proti Němcům. Přestože se případ dvakrát vyšetřoval (v letech 1945–1947 a znovu v roce 1966) a někteří pachatelé se přiznali, stíhání bylo pokaždé zastaveno. Skutek byl nakonec posouzen jako promlčená loupežná vražda, nikoli jako nepromlčitelný válečný zločin. Skutečné okolnosti se podařilo zrekonstruovat až po desetiletích.

Konec války nepřinesl konec násilí

Německá kapitulace neznamenal, že násilí ze dne na den zmizelo. V řadě oblastí naopak následovalo období, kdy stará pravidla přestala platit a nová ještě neexistovala. Ozbrojené skupiny se dál pohybovaly krajinou, zatýkalo se, vyslýchalo a vyřizovaly se účty nahromaděné během let okupace.

Právě první poválečné týdny patřily k období, kdy se pod hlavičkou revoluční spravedlnosti odehrávaly činy, které měly k právu velmi daleko. Na toto násilí upozorňoval už krátce po válce novinář Michal Mareš v týdeníku Dnešek, v posledních letech pak publicista Adam Drda. Lidé byli obviňováni z kolaborace, aniž by jejich případy kdokoli vyšetřoval. Někde šlo o skutečné spolupracovníky okupantů, jinde o sousedské spory, majetkové konflikty nebo osobní nepřátelství, která válka pouze odsunula na později.

Případy zmizelých osob, neobjasněných vražd a loupeží spojovaných s partyzánským prostředím na Vysočině zdokumentoval mimo jiné Hynek Jurman.

Pro komunistický režim navíc představovali partyzáni jeden z pilířů oficiálního příběhu o národním odporu proti nacismu. O loupežích, násilí na civilistech nebo poválečných vraždách se proto veřejně téměř nemluvalo. Teprve regionální historici a badatelé začali po roce 1989 otevírat případy, které zůstávaly po desetiletí na okraji zájmu.

Zdroje: <https://medium.seznam.cz/clanek/stuji-temna-stranka-partyzanu-o-cem-se-po-valce-nemluvalo-282073>

Odhalení o Vrbětích: Vinen Karel Schwarzenberg?

JeF

„Jeden z lidí z řad vyšetřovatelů, resp. někdo, kdo se v jisté fázi účastnil vyšetřování, se nám ozval do redakce. Pod podmínkou absolutního zaručení anonymity, protože se bojí o život, nám poskytl informace o tom, co se ve Vrbětích tehdy v roce 2014 podle předchozího vyšetřování stalo. Vyšetřování bylo zastaveného již v roce 2020, protože se někomu nehodilo a bylo nahrazeno vyšetřováním novým, které následně skončilo odložením případu a obviněním Ruska.

Podle našeho zdroje všechno začalo v roce 2011, když na severu Afriky vypuklo tzv. Arabské jaro,

které postupně zachvátilo i Blízký Východ a především Sýrii. Snaha o svržení Muammara Kaddáfího v Libyi a Bašara Asada v Sýrii byla organizována skrze pobočky CIA na Blízkém Východě. Vedení povstání bylo řízeno z pobočky CIA v jordánském Ammánu. Povstalci v Libyi i v Sýrii potřebovali k povstání proti svým vládcům zbraně, ale Američané nechtěli, aby stopy vedly k nim. Nechtěli jim zpočátku dodávat americké zbraně. Později po vstupu Ruské armády do Sýrie v roce 2015 se to změnilo, ale v tom roce 2011 nechtěli vidět v rukách povstalců v Arabském jaru americké zbraně. Arabští povstalci navíc přirozeně upřednostňovali staré sovětské zbraně, především Kalašnikovы AK-47 a jejich deriváty, např. ceněné československé SA-58 a rovněž sovětské reaktivní granátomety RPG-7. Jenže, tyto zbraně Američané neměli.

Nacházely se však v hojném množství v České republice v některých muničních skladech, které paradoxně spravovala nikoliv česká armáda, ale soukromé firmy. Američané se proto podle našeho zdroje rozhodli v létě 2011 kontaktovat české tajné služby a od září roku 2011 začaly z těchto skladů ve Vrbětích přes prostředníky v Bulharsku a v dalších zemích na Balkáně proudit dodávky zbraní a munice do Libye a do Sýrie, do rukou povstalců. Jenže, byl v tom malý problém. Podle našeho zdroje se ve vyšetřování ukázalo, že se tak dělo v rozporu s českými zákony. Některé ze zbraní totiž končily v Libyi a v Sýrii u Daeš, tedy u libyjské a syrské pobočky Al-Kajdy.

V roce 2011 na to hned upozornila jedna z českých tajných služeb. Vláda Daeš se později transformovala do ISIL a sloučila se s fundamentalisty odštěpenými ze syrské Free Syrian Army. Jenže Daeš se zbraně dodávat nesměly, Česká republika by tím byla obviněna z podpory terorismu a z porušování zbrojního embarga. Proto v květnu 2011 to bylo podle vyšetřovatele „ošetřeno“ na zasedání vlády, že pomoc povstalcům bude probíhat neoficiálně přes soukromé sklady v ČR. Jakmile padla Nečasova vláda a odešel ministr zahraničí Schwarzenberg, začalo zametání stop.

Ministr zahraničí v Nečasově vládě Karel Schwarzenberg věděl o neautorizovaných dodávkách zbraní z českých muničních skladů do Libye a do Sýrie v rozporu s mezinárodními normami. Věděl i to, že normy zakazují dodávky zbraní povstaleckým skupinám napojeným na Al-Kajdu a její odnože na Blízkém Východě. Vyplývá to z jednoho z dokumentů. Evropská unie přitom zrušila embargo na vyzbrojování syrské opozice až v květnu 2013. Jenže z Česka proudily zbraně do Sýrie a Libye již od roku 2011, tedy dokonce i v rozporu s evropským embargem. Podle našeho zdroje česká vláda v té době balancovala opravdu na ostří nože nelegálního obcházení mezinárodních zbrojních embarg.

Počátkem června 2013 ale vypukl proti Nečasovi de facto připravený a nachystaný puč policejních plukovníků, kteří obvinili jeho přítelkyni Janu Nagyovou z přijímání úplatků a nepřiznaných darů od lobbistů, kteří se chtěli setkat s premiérem, tedy s jejím partnerem, přičemž Nagyová prý záukolovala Vojenské zpravodajství sledováním Nečasovy tehdejší ještě stále manželky.

Nečas začal čelit tlaku na odstoupení a skutečně tak učinil a 10. července 2013 skončil ve funkci premiéra a vláda padla. Pád jeho vlády znamenal předčasné volby na podzim v říjnu 2013. Nečas totiž začal vadit Američanům, a to v souvislosti s dostavbou Temelína a kvůli příliš dobrým

vztahům s Dmitrijem Medveděvem, což se ukázalo během Nečasovy návštěvy v Moskvě na jaře 2013. Američané se tedy Nečase zbavili, ale nastal další problém. Po nástupu Bohuslava Sobotky k moci po volbách na podzim v roce 2013 se do funkce ministra zahraničí dostal Američany velice neoblíbený Lubomír Zaorálek, který odmítl zrušit českou ambasádu v Damašku, zatímco západní ambasády na povel USA začaly už své zavírat a opouštět jako symbol izolace Asadovy vlády v zemích kolektivního Západu.

Nástup Zaorálka na zamini a příchod Babiše ohrozil tajné dodávky Daeš z ČR do Libye a Sýrie. Zaorálek se totiž etabloval jako politik, který nešel na ruku Američanům tak, jako předtím jim šel Karel Schwarzenberg ve vládě Petra Nečase, a Američané dostali strach, že Sobotkova socialistická vláda s účastí pragmatického oligarchy Andreje Babiše, který se několikrát pozastavil nad tím, proč vojenské sklady spravují v ČR soukromé firmy, by mohla začít vyvíjet aktivity na návrat muničních skladů ve Vrbětích zpátky pod křídla českého ministerstva obrany, což by znamenalo provést inventury.

A pomocí inventur potom porovnat skladové účetnictví se skutečnými zásobami v muničních skladech. A tím by se vše odhalilo. Najednou Američané již neměli na českém ministerstvu zahraničí podporovatele Arabského jara a navíc Babiš začal kritizovat nehospodárnost, kdy muniční sklady státu mají v pronájmu soukromé firmy a dokonce jednu z firem ve Vrbětích obvinil z černého vývozu zbraní do Konga. To bylo na Američany už příliš.

Náš zdroj nám napsal, že Američané dostali obavy z úniku informací do médií a bylo rozhodnuto „zvenku“ o „zametení stop“ po chybějící municí a zbraních ve skladech v ČR, které od roku 2011 až do roku 2013 proudily do rozvrácené Libye a Sýrie, ale ne přímo, nýbrž vždy skrze legální exportéry a obchodníky ze 3. zemí. Operace na zametení stop byla podle našeho zdroje provedena nadvakrát. Nejprve došlo k prvnímu zásahu s výsledkem, a to 16. října 2014.

Výbuch se ale podle našeho zdroje operátorovi nepovedl, i když zabil 2 lidi, ale expanzní tlaková vlna neměla očekávanou kumulaci. Druhý zásah s výsledkem nastal 3. prosince. Tento zásah byl naprosto devastující a sousední obce musely být vyklizeny, protože exploze rozházely municí do vzdálenosti mnoha kilometrů po širokém okolí. Výbuchy skladů zametly všechny stopy po inventurních číslech zbraní, munice a ostatní uskladněné výzbroje bývalé ČSLA.

Zbraně z Česka odcházely teroristům v Daeš/ISIL. Taková je skutečná pravda o explozích ve Vrbětích. Prosím, napište o tom, aby se lidé dozvěděli pravdu. Já už na to nemám sílu a ani nervy. Zbytečná práce a umlčování faktů. Toto nám napsal na závěr náš zdroj. Po zvážení jsme se rozhodli nepublikovat žádné obrazové materiály a ani kopie map, které nám zdroj poskytl, protože nevíme, zda-li nejde o materiály se stupněm vojenského utajení, protože jde zjevně o živé vojenské mapy.“

Tento text byl zveřejněn s nadpisem „Vyšetřovatel výbuchů ve Vrbětích promluvil, ač se bojí o život“. Došlo mailem, autora neznámý.“ Dozajista jej brzy „nezávislí ověřovatelé“ cemperí a manipulátoři označí za lež a oblíbenou „ruskou propagandu“. Přesto jsem si jej rád přečetl a vezmu jej v potaz, až zas bude generál CIA Michal Koudelka o Vrbětích něco tvrdit.

Naši Soukmenovci

Převzato od Nina Jelínková

Stodola na statku Isenschnibbe. Nacisté zapálili slámu. Uvnitř bylo přes tisíc lidí

13. 4. 1945 – čtyři týdny před koncem války – nahnali nacisté přes tisíc vyhladovělých vězňů do stodoly poblíž německého města Gardelegen. Zapálili benzinem nasáklou slámu. Kdo se pokoušel uprchnout, byl zastřelen. Zahynulo 1 016 lidí.

Na začátku dubna 1945 vydalo velení tábora Dora-Mittelbau rozkaz k evakuaci. Rudá a americká armáda postupovaly – vězni nesměli padnout do rukou spojenců a podat svědectví.

Tisíce lidí naložili do nákladních vagonů. Cíl: Bergen-Belsen, Sachsenhausen nebo Neuengamme. Vlaky nejely. Bombardování zničilo tratě. V oblasti Gardelegen uvázly transporty uprostřed ničeho.

Přibližně 4 000 vězňů z Dory a přidružených táborů se najednou ocitlo v severním Německu. Zesláblí, vyhladovělí, nemocní. Velení nevědělo, co s nimi.

Gerhard Thiele

Gerhard Thiele byl čtyřiačtyřicetiletý vedoucí okresu NSDAP v Gardelegen. Nepatřil k SS, nebyl vojákem, nebyl esesákem z koncentračního tábora. Byl lokálním stranickým funkcionářem – mužem, jehož posláním bylo v tuto chvíli udržet pořádek ve svém okrese.

6. dubna 1945 svolal poradu svých podřízených a předal rozkaz, který dostal o pár dní dříve od gauleitera Rudolfa Jordana: každý vězeň přistižený při loupeži nebo pokusu o útěk má být na místě zastřelen.

Ve dnech kolem 12. dubna hlásili strážci masový útěk části vězňů poblíž Letzlingenu. Thiele vydal rozkaz uprchlíky dohledat a zabít.

Pak vydal rozkaz druhý.

Přípravy

Na statku Isenschnibbe, asi dva kilometry od města, stála velká zděná stodola. Ve čtvrtek 13. dubna ji naplnili slámou. Slámu polili benzinem.

Odpoledne a večer přicházely kolony po sto mužích. Thiele prý stál u brány a sám část vězňů do stodoly vháněl.

Uvnitř se postupně shluklo přes tisíc lidí. Stodola se zavřela. Venku stáli strážci – příslušníci SS, vojáci Luftwaffe, místní Volkssturm, hasiči, úředníci, chlapi z Hitlerjugend.

Pak někdo zapálil slámu – podle svědků přeživších střelbou ze zbraní s fosfórovou municí.

Uvnitř

Oheň se dvakrát podařilo udusit. Vězni dusili plameny vlastními kabáty a vězeňskými bundami.

Pak přišly fosfórové ruční granáty.

Část vězňů se pokoušela podkopat pod zdmi stodoly holýma rukama, lžicemi, vším, co měli. Kdo se prokopával na povrch, byl zastřelen strážci na obou stranách budovy.

Celkem 1 016 lidí uhořelo nebo bylo zastřeleno. Největší skupinu tvořili Poláci – vězni z pobočných táborů Dorx, kteří přežili měsíce v podzemních tunelech, kde se vyráběly rakety V-2. Přežilo asi jedenáct mužů – sedm Poláků, tři Rusové a jeden Francouz. Někteří se skrývali pod těly mrtvých. Jiní se prokopali ven a dočkali se příchodu Američanů.

14. dubna: zahazování stop

Nazítří ráno se vrátili SS a místní pomocníci. Plán byl prostý: spálit zbytky stodoly, pohřbít těla do

masových hrobů přímo před stodolou, zabít případné přeživší.

Stihli pohřbít polovinu těl.

Americká 102. pěší divize vstoupila do Gardelegen 14. dubna. O den později – 15. dubna 1945 – dorazila k Isenschnibbe.

Dým se ještě kouřil. Ve stodole a v narychlo vykopaných příkopech před ní leželo 1 016 těl. Přeživší Rusové vojákům ukázali cestu k místu činu.

Co řekl americký voják

Fotografové US Army Signal Corps dorazili záhy.

19. dubna 1945 se zpráva o masakru poprvé objevila v západním tisku. Téhož dne ji přinesly New York Times i Washington Post.

Jeden americký voják, jehož jméno záznamy nezachovaly, řekl novinářům:

„Nikdy jsem si nebyl tak jistý, za co bojuji. Dřív byste říkali, že ty příběhy jsou propaganda. Teď víte, že nebyly. Tady jsou ta těla. A všichni ti lidé jsou mrtví.“

Generál Dwight D. Eisenhower nařídil, aby bylo místo masakru zachováno jako památník.

Muži v nedělním oblečení

21. dubna 1945 nařídil velitel 102. divize soustředit 250 až 300 mužů z Gardelegen a okolí na náměstí. Přišli v nedělním oblečení – dostali pokyn obléct se slušně.

Pak je v doprovodu amerických vojáků a Shermanů pochodovali pět kilometrů ke stodole. Vojáci 327. ženijního praporu stáli se zajištěnými bajonety kolem místa.

Čtyři dny němečtí civilisté vykopávali těla z masových hrobů a z trosk stodoly a nesli je na hřbitov tři sta metrů od místa činu. Každé tělo dostalo vlastní hrob. Každý hrob bílý kříž nebo Davidovu hvězdu.

25. dubna 1945 uspořádala 102. divize pohřební obřad. Byl vztyčen památník s nápisem, který prohlásil obyvatele Gardelegen za odpovědné za to, aby „hroby byly navždy udržovány tak zelené, jak živá bude paměť těchto nešťastníků v srdcích svobodymilovných lidí.“

Plukovník George Lynch téhož dne promluvil k shromážděným německým civilistům:

„Německému lidu bylo řečeno, že příběhy o německých zvěrstvech jsou spojenecká propaganda. Zde se můžete přesvědčit na vlastní oči.“

Gerhard Thiele: 49 let pod cizím jménem 14. dubna 1945, v den příchodu Američanů, přestrojil se Gerhard Thiele do uniformy řadového vojáka, opatřil si falešné doklady a uprchl z Gardelegen.

Američané ho v roce 1945 zadrželi – a z neznámých důvodů propustili.

Žil celá desetiletí v západní zóně a pak v západním Německu pod cizí identitou. Jeho manželka zůstala ve východním Německu a nikdy jeho pobyt neprozradila.

Zemřel v roce 1994 ve věku 85 let.

Identitu zemřelého muže se podařilo ztotožnit s Gerhardem Thielem teprve po jeho smrti.

Nikdy nestanul před soudem. Gauleiter Rudolf Jordan, který mu vydal původní rozkaz, zemřel přirozenou smrtí v roce 1986 v Mnichově ve věku 86 let.

Co zůstalo

Na místě statku Isenschnibbe stojí od roku 1953 pietní místo. Přebudovávalo se v sedmdesátých letech za NDR a v roce 2020 zde bylo otevřeno

nové návštěvnické a dokumentační centrum.

Slavnostního otevření se zúčastnil spolkový prezident Frank-Walter Steinmeier.

Na hřbitově je 1 016 hrobů. Většina obětí byla Poláci – muži, kteří přežili měsíce nucené práce v podzemních továrnách na rakety, aby zahynuli čtyři týdny před koncem války v zapálené stodole.

Miloslav Nosek, syn československého ministra vnitra Václava Noska, byl podle dostupných záznamů mezi zavražděnými. Jeho otec byl o týden dříve jmenován ministrem košické vlády.

Hnusná ruská chazeraj

Jan Ziegler 21. dubna 2026

„Na rohu ulice, vrah o morálce káže,“ napadla mne známá píseň Karla Kryla, když jsem se dozvěděl, že Ruská federace vydala seznam zemí, které prý napomáhaly německým nacistům vést druhou světovou válku.

To není chupce, to je chazeraj, jak mě poučil z židovského jidiš můj dobrý známý Vladimír T. Gottwald. **Chucpe** se podle něj používá pro opovážlivost, která může být vnímána i úsměvně, kdežto **chazeraj** znamená vyloženou odpornost. A tohle byla nehorázná odpornost, když mluvčí ruského ruského ministerstva zahraničí Marija Zacharovová podle webu novinky.cz kromě Česka jmenovala mezi „napomáhajícími“ zeměmi také Belgii, Finsko, Francii, Itálii, Lotyšsko, Nizozemsko, Norsko, Polsko a Rakousko.

Ze strany Ruska je to drzost nejvyššího kalibru. V tom seznamu jsou uvedeny také Belgie, Francie, Nizozemí, Norsko a Polsko, které se staly obětí nacistické okupace už v době, kdy SSSR na základě paktu Ribbentrop – Molotov ze srpna 1939 kolaboroval s nacistickým Německem. Byl to předchůdce Ruska Sovětský svaz, který si s Třetí říší rozdělil Evropu, okupoval cizí země, a vůči Polsku a Pobaltí se dopustil genocidy místního obyvatelstva, když více než milion lidí v krutých podmínkách deportoval na Sibiř a do dalších nehostinných oblastí SSSR, a statisíce lidí pak nechal zavraždit. Sovětští komunisté si s německými nacisty mohli podat ruce. Vzhledem ke zvěrstvům páchaných Moskvou se nelze divit tomu, že mnozí Litevci, Lotyši a Estonci proti Sovětům bojovali po boku Německa.

Jak popisují, web stoplusjednicka.cz a kniha Rudohnědá nemoc 20. století, velmi úzce spolupracovaly Gestapo a NKVD, jejichž zástupci se v letech 1939 – 1941 opakovaně scházeli, aby si vyměňovali informace a zkušenosti s potíráním polského odboje a navrhovali vzájemné předávání politických vězňů. Tato problematika si zaslouží zvláštní článek.

Na podzim 1939 pak SSSR vypověděl z Moskvy velvyslance čs. zahraniční vlády v Londýně, přerušil s ní diplomatické styky, ambasadora prohlásil za soukromou osobu a budovu velvyslanectví předal diplomatickému zastoupení Slovenského štátu – spojenci hitlerovského Německa.

České země byly v letech 1939 Němci okupovaným územím. Jejich obyvatelstvo se stalo obětí nacistické perzekuce, vesnice Lidice a Ležáky byly Němci vypáleny, statisíce Čechů. Židů a Slováků byly německými nacisty zavražděny. Tvrdit proto, že Češi stejně jako Belgičané, Francouzi, Norové, Nizozemci, Poláci atd. prý napomáhali nacistům, je mimořádné podle a lživé. Ano, byli mezi nimi kolaboranti, ale ti byli mezi Rusy také. Není to nic jiného než odvádění pozornosti od vlastního selhání a kolaborace s nacisty jinam.

Katolícké mše v Austrálii.**Bohoslužby: Sydney**

Slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod.

České mše svaté snad někdy budou.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.**NSW****Sokol Sydney**16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ;

Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00

Restaurace/bar otevřená o slavnostech

Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.**CzechoSlovak Country klub v Sydney,**

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;

E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703****Restaurace otevřena:**• **Sobota: 12:00–22:00** (živá hudba)• **Neděle: 12:00–15:00**

Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potřebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD**JIŽNÍ AUSTRÁLIE****Československý klub v Adelaidě,**

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.

klubu: <http://www.csclubsa.com>**QUEENSLAND****Československý klub v Queenslandu,**

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.auwww.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com**Združení Slovákov v Queenslandě,**

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE**Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii****(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)**

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA**Sokol Melbourne**

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody \$30.- Data: 1.6., 19.7., 16.8.2026**Rezervace zapotřebí.,**

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)

ACT**Beseda - Czechoslovak - Australian Association in**

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE**Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.**

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.comWeb: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA**SBS Radio – Czech Program** | Už není**Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání**

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czechRadio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.**Canbera rádio . 91.1 FM****Vysílací hodiny:** každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz**slovenské vysílání .**

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM Adelaide 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm**Brisbane** 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm**Darwin** 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm**Melbourne** 93.1fm ; **Perth** 96.9fm**Sydney** 97.7fm

Pozvánka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 15.ledna Léta Páně 2026

Jiří Wolf***5.1.1952 - 16.6. 2026.****Zemřel spisovatel a chartista Jiří Wolf. Komunistický režim po něm tvrdě šel, a i ten nový mu nemohl přijít na jméno.***Martin Švec 18. 6. 2026,*

Ve věku 74 let zemřel v úterý disident, spisovatel a ponocný Jiří Wolf. Jako hlasitý kritik komunistického režimu strávil několik let ve vězení v Minkovicích a ve Valdicích. Wolfův pohřeb bude 25. června. O úmrtí signatáře Charty 77 a politického vězně informoval historik Petr Blažek na svém facebooku.

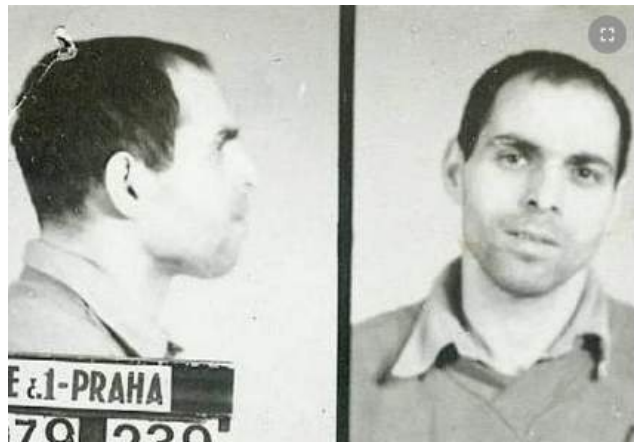
Jiří Wolf psal letáky a také nápisy na zdech a silnici na podporu Charty 77 a proti komunistickému režimu. Zatčen byl v roce 1977 a v kriminále strávil tři a půl roku. O nehostinných poměrech ve vězení v Minkovicích napsal zprávu, kterou za pomoci Anny Šabatové poslal do zahraničí. Wolf se snažil o vystěhování do exilu, ale tehdejší režim ho zatkl a odsoudil k šesti letům vězení. Strávil je ve Valdicích, odkud jej propustili ve špatném zdravotním stavu. Účastnil se demonstrací v roce 1989.

„V roce 1994 vyšel v USA jeho životopis Good Soldier Wolf, který spolu s Wolfem napsal kalifornský novinář Stuart Rawlings,“ upozornil historik Petr Blažek. V září 2006 společně s dalšími dvěma vězni z Minkovic Vladimírem Hučínem a Jiřím Gruntorádem obvinili tehdejšího komunistického poslance Josefa Vondrušku, že je jako vězeňský dozorce

terorizoval. „Soud Vondrušku ovšem osvobodil, což Jirka komentoval velmi hořce,“ dodal Blažek.

Jiřího Wolfa vídal historik Ústavu pro studium totalitních režimů také jako ponocného ve středověkém kostýmu na Karlově mostě. „Dostal jsem od něho dvě knihy pohádek, které napsal,“ vzpomínal Petr Blažek.

Rodák z Jindřichova Hradce, který vyrůstal v dětském domově, bude mít pohřeb ve čtvrtek 25. června.

Vydavatel“ *pan Jiří Wolf byl jeden z mála opravdových disidentů. Do poslední chvíle neměl rád komunisty a jejich patolízaly a přísluhovače. Hodně rádoby disidentů ho proto nemělo rádo.**Na rozdíl od jiných soudruhů soukmenovců disidentů zemřel v chudobě.*Nový Zéland si připomněl 100 let od úmrtí **Bohumíra (Gottfried) Lindauera**, malíře původem z Plzně a jednoho z nejvýznamnějších představitelů novodobého novozélandského výtvarného umění. Velkou část své tvorby zasvětil portrétům maorské komunity, které dnes zdobí některé z nejvýznamnějších novozélandských budov a sbírek. Velvyslankyně České republiky Jana Tyrer se zúčastnila vzpomínkových akcí, které při této příležitosti proběhly v městečku Woodville, kde Bohumír Lindauer prožil poslední léta svého života. Spolu se čtyřmi generacemi potomků rodiny Lindauerů si připomněla význam jeho tvorby v muzeu a galerii Rinitawa, položila květiny k jeho hrobu, pomohla zasadit dva pamětní stromy a zúčastnila se slavnostního večera věnovaného B. Lindauerovi v místní škole.**"Dobroserové! Lidé, kteří serou dobro. Aniž by je někdo o to požádal, se stále starají o takzvané dobro druhých. Podle vzorce – Bud' šťastný, nebo ti rozbijeme držku."...** jsou slova Franty Ringo Čecha, který dnes 9.července - slaví 83. Narozeniny - již od klackovitých let mám Frantu i jeho tvorbu rád a čas na tom rozhodně nic nezměnil... beru ho jako bodrého a vtipného člověka, který se rozhodně nebojí říct "na plnou hubu" co si myslí, což je ovšem některým lidem s odlišným názorem proti srsti. Přejí moře let v pevném zdraví, plných humoru a životní pohody

Jak Evropané objevovali nejmenší kontinent

Adam Čaloud 18. 4. 2026

Austrálie bývá v evropském historickém vědomí často spojována s jediným jménem, Jamesem Cookem. Realita je však podstatně komplexnější. Objevování nejmenšího kontinentu představuje proces trvající více než tři století, v němž se prolínají kartografické omyly, geopolitické ambice i technologické limity raně novověké námořní plavby.

Evropské „objevení“ Austrálie nelze redukovat na jednorázovou událost, ale je nutné jej chápat jako dlouhodobý proces probíhající přibližně mezi první polovinou 16. století a koncem století devatenáctého.

Tento proces je úzce spjat s představou Terra Australis Incognita, hypotetické jižní pevniny, jejíž existence byla odvozována již ze starověkých geografických teorií. Antičtí myslitelé, zejména Aristoteles, předpokládali, že rozsáhlé kontinenty severní polokoule musejí být „vyváženy“ odpovídající pevninou na jihu.

Tato teoretická konstrukce přežívala v evropské kartografii po celá staletí a stala se jedním z hlavních impulsů zámořských expedic raného novověku. I když se to může zdát podivné, tak na dobových mapách se tento stále neobjevený, ale předpokládaný kontinent objevoval s železnou pravidelností.

Když evropské mocnosti v 16. a 17. století systematicky pronikají do Indického a Tichého oceánu, nejde pouze o hledání nových obchodních tras, ale i o snahu nalézt a potvrdit existenci tohoto „jižního kontinentu“.

Skutečnost, že Austrálie má rozlohu přibližně 7,7 milionu km² a je geograficky izolována tisíci kilometrů oceánu, přitom vysvětluje, proč zůstávala mimo hlavní trasy portugalských a španělských mořeplavců tak dlouho.

Nizozemci: První doložený kontakt a limity obchodní expanze

První doložený evropský kontakt s australským kontinentem je tradičně spojován s nizozemským mořeplavcem Willemem Janszoonem, který v roce 1606 připlul na lodi Duyfken k severnímu pobřeží Austrálie. Expedice vyplula z Batávie (*dnešní Jakarta, pozn. aut.*) a překonala vzdálenost přesahující čtyři tisíce kilometrů, přičemž pronikla do oblasti Carpentarského zálivu.

Tento kontakt však nepředstavoval začátek systematického průzkumu. Nizozemská Východoindická společnost (VOC), která v té době disponovala jednou z největších obchodních flotil na světě, se primárně soustředila na obchodní trasy mezi Evropou a Asií.

Australské pobřeží, tehdy označované jako Nové Holandsko, nenabízelo zjevné ekonomické výhody. Chyběly zde známky bohatých zdrojů koření či drahých kovů, které byly hlavním cílem nizozemské expanze. Přesto mezi lety 1616 až 1644 proběhla série expedic, které postupně zmapovaly tisíce kilometrů západního a severního pobřeží. Tyto výpravy však trpěly zásadními limity.

Absence přesného určení zeměpisné délky, nedostatečné zásobování a vysoké riziko ztroskotání vedly k tomu, že průzkum zůstal fragmentární. Austrálie tak zůstávala na mapách pouze jako neúplně definovaný obrys, bez hlubšího geografického poznání.

Portugalská hypotéza: Kartografická záhada o délce 3 500 kilometrů

Vedle nizozemského prvenství existuje i alternativní teorie, která posouvá evropský kontakt s Austrálií až do první poloviny 16. století. Tato hypotéza vychází

z analýzy Vallardova atlasu, souboru patnácti map vytvořených kolem roku 1545.

Dvě z nich zachycují pobřeží označené jako Terra Java, jehož tvar nápadně připomíná východní pobřeží Austrálie o délce přibližně 3 500 kilometrů. Zásadním problémem je však kartografická anomálie. Pobřežní linie se v jednom bodě láme do pravého úhlu a pokračuje v nesprávném směru. Jedno z vysvětlení spočívá v technických limitech dobové kartografie.

Námořní mapy byly kresleny na pergameny omezené velikostí, což znamenalo, že delší pobřeží muselo být rozděleno do několika segmentů. Při jejich následném spojování mohlo dojít k chybě, která deformovala výsledný tvar.

Na této interpretaci je založena i hypotéza o expedici portugalského mořeplavce Cristóvão de Mendoncy, který měl v roce 1522 doplout k východní Austrálii. Pokud by byla tato teorie potvrzena, znamenalo by to překonání vzdálenosti přes tři tisíce námořních mil v prakticky neznámých vodách. Důkazní materiál však zůstává nepřímý, a většina historiků tuto teorii považuje za spekulativní.

Endeavour a rok 1770: Okamžik, kdy se Austrálie stává strategickým prostorem

Zásadní zlom přichází až v druhé polovině 18. století s britskou expedicí lodi Endeavour (1768–1771). Loď, o výtlaku přibližně 368 tun a posádce kolem 94 mužů, byla vyslána s oficiálním cílem pozorování přechodu planety Venuše přes sluneční disk dne 3. června 1769 na Tahiti.

Pozorování mělo zásadní význam pro zpřesnění astronomických výpočtů vzdálenosti Země od Slunce. Skutečný strategický rozměr mise byl však zakotven v tajných instrukcích, které Cook otevřel až po splnění vědeckého úkolu. Šlo o systematické vyhledání a kartografické zmapování hypotetického kontinentu Terra Australis.

Dne 19. dubna 1770 dochází k prvnímu vizuálnímu kontaktu s jihovýchodním pobřežím Austrálie. Následující čtyři měsíce jsou věnovány detailnímu mapování pobřeží v délce přes 2 000 kilometrů, včetně oblasti Botany Bay. Cook následně vyhláší území jako britské pod názvem Nový Jižní Wales.

Tento moment je klíčový nejen z hlediska geografie, ale i geopolitiky. Austrálie se stává součástí britské imperiální strategie, což má zásadní důsledky pro její další vývoj.

Technické limity a krize: Náraz na Velký bariérový útes

Cookova expedice zároveň ilustruje technologické limity tehdejší námořní navigace. Dne 11. června 1770 loď Endeavour naráží na Velký bariérový útes. Trup je vážně poškozen a posádka je nucena více než 20 hodin nepřetržitě odčerpávat vodu, zatímco zároveň odlehčuje loď – mimo jiné odhozením děl a dalšího vybavení.

Následuje sedmítýdenní oprava v oblasti dnešního Cooktownu, která jasně ukazuje, jak zranitelné byly dlouhé oceánské expedice. Přesnost navigace byla omezená, zejména kvůli nemožnosti spolehlivě určovat zeměpisnou délku. Teprve při Cookově druhé expedici (1772–1775) dochází k nasazení chronometru o hmotnosti kolem 250 kilogramů, který umožňuje výrazně přesnější navigaci.

Tasman, Flinders a uzavření mapy kontinentu

Britský průzkum nebyl izolovaným jevem, ale navazoval na dřívější nizozemské expedice. Abel Tasman v roce 1642 vedl výpravu o dvou lodích a přibližně 110 mužích, která dosáhla až 49° jižní šířky a objevila Tasmánii i Nový Zéland.

Na konci 18. století pak George Bass a Matthew Flinders v roce 1798 obepluli Tasmánii a prokázali existenci Bassova průlivu. Flinders následně mezi lety 1801–1803 uskutečnil první kompletní obeplutí Austrálie, čímž definitivně potvrdil její kontinentální charakter a sjednotil její kartografický obraz.

Tímto momentem lze považovat pobřežní „objevení“ Austrálie za uzavřené. Kontinent je již přesně definován na mapách a stává se objektem systematického osidlování.

Kolonie trestanců: Logistika impéria

Rok 1788 představuje začátek nové fáze, kterou můžeme nazvat kolonizace. Takzvaná První flotila, tvořená 11 loďmi, přiváží do Austrálie 568 mužů a 191 žen odsouzených v Británii. Osmiměsíční plavba z Evropy do oblasti Sydney Cove představuje logistický výkon značného rozsahu.

Důvodem kolonizace je mimo jiné ztráta amerických kolonií po roce 1783, která Británii připravila o hlavní destinaci pro deportaci trestanců. Austrálie se tak stává alternativním řešením přetíženého vězeňského systému.

V první polovině 19. století dochází k rychlému populačnímu růstu – počet svobodných osadníků překračuje 100 000, zatímco počet trestanců dosahuje přibližně 30 000. Kolonie se postupně transformuje v ekonomicky aktivní prostor založený na zemědělství, těžbě a obchodu.

Vnitrozemí: Poslední fáze „objevování“

Zatímco pobřeží bylo zmapováno relativně brzy, australské vnitrozemí zůstávalo dlouho neznámé. Expedice první poloviny 19. století operovaly v extrémních podmínkách a překonávaly vzdálenosti přesahující tisíce kilometrů.

Charles Sturt během výpravy v letech 1829–1830 prozkoumal říční systém Murray–Darling, přičemž řeka Murray dosahovala hloubky až sedmi metrů. Edward Eyre v roce 1841 překonal přibližně 1 300 kilometrů nehostinného pobřeží Nullarbor Plain s minimálními zásobami vody.

John McDouall Stuart pak v roce 1862 dokončil transkontinentální přechod z jihu na sever, čímž otevřel cestu pro budoucí infrastrukturu. Tyto expedice byly charakteristické extrémní úmrtností, logistickými problémy a častými konflikty s domorodým obyvatelstvem, přesto však zásadně přispěly ke geografickému poznání kontinentu.

Telegraf a konec éry objevitelů

Symbolickým zakončením procesu evropského „objevení“ Austrálie je dokončení trans australského telegrafu v roce 1872. Tento systém propojuje Adelaide s Darwinem, a dále prostřednictvím podmořských kabelů s Asií a Evropou.

Austrálie se tímto krokem definitivně integruje do globální komunikační sítě a přestává být izolovaným geografickým prostorem. To, co začalo jako hypotetická pevnina na mapách antických geografů, se během tří století proměnilo v plně propojenou součást světového systému.

Evropské „objevení“ Austrálie tak nelze chápat jako jednorázový akt, ale jako komplexní proces, v němž se postupně prolínají kartografie, technologie, ekonomické zájmy i geopolitické ambice.

Austrálie: Antický mýtus nebo realita?

Otázka, zda je Austrálie naplněním antického konceptu Terra Australis Incognita, vyžaduje přesné rozlišení mezi filozoficko-geografickou hypotézou a reálným geografickým objevem.

Objevy evropských mořeplavců 17. a 18. století však ukázaly, že Austrálie sice představuje rozsáhlou pevninu na jižní polokouli, avšak její rozloha ani geografická poloha neodpovídají původním představám o gigantickém kontinentu, sahajícím hluboko k jižnímu pólu.

Jinými slovy, Austrálie není přímým naplněním antického mýtu, ale spíše jeho částečným a náhodným „reziduem“, které bylo mylně interpretováno jako hledaná Terra Australis. Skutečným geografickým protějškem antické hypotézy je až Antarktida, jejíž existence byla definitivně potvrzena až v první polovině 19. století. Tento kontinent svou polohou i rozsahem mnohem více odpovídá původní představě o „jižní zemi“, byť

antická a pozdější novověká představa o obyvatelnosti, klimatických podmínkách a bohatství byla zásadně chybná.

Podíváme-li se na věc pragmaticky, tak lze konstatovat, že Austrálie není realizací antického snu a mýtu, ale jeho dezinterpretací v raně novověké geografii, zatímco Antarktida představuje jeho faktické, byť opožděně objevené naplnění.

Vydavatel: tolik zajímavých lidí kolem nás je mentálně postizenejch a ani o tom netušíme. Ono i bejt blbec je svým způsobem úděl.. což takovej genius..

Démoni a běsi Oty Pavla.

V záchvatu šílenství málem zabil přítele. S komentářem Radima Uzla

Jan Janula medium 2026

Ota Pavel se narodil jako Otto Popper 2. 7 1930. Dětství prožil za války. Neskončil v koncentráku jako dva bratři a otec, ale zažíval pocity opovržení kvůli židovskému původu. Navíc ho Němci ve čtrnácti letech poslali pracovat do kladenských dolů.

Pubertu prožíval ve svobodné zemi. MUDr. Radim Uzel, který se zabýval intimním životem slavných lidí, mi v rozhovoru řekl, že se u něj mohla projevit latentní homosexualita. Tento stav spočívá v tom, že si člověk sice uvědomí erotickou preferenci ke stejnému pohlaví, ale sám v sobě ji zablokuje. Vede pak normální život, jen při pohlavním styku s ženou nezažívá valné vzrušení. Ovládnout milostné pudy je ale neuvěřitelně psychicky náročné a vyžaduje to vůli a vnitřní sílu. Obojího měl vrchovatě. Radim Uzel vycházel ze dvou indicií.

První byl nezáměr o dívky v dospívání, kdy je libido na vrcholu. Přitom se jim musel líbit, měl blondaté kudrnaté vlasy, díky práci v dolech vypracované tělo a hluboké, andělské a trochu smutné oči, které se dívaly na svět s jistou melancholií. Druhou byla pasáž z jeho příběhů cyklistických reprezentantů. V nich zmínil, že mají hezké nohy a zadek. Takový přírůbek by heterosexuála podle něj nikdy nenapadl. Ať tak či onak, stejně neměl na randění čas.

Hrál závodně hokej za Spartu, později i trénoval, v létě se věnoval fotbalu, byl sportovně velmi nadaný. Absolvoval dvouletou obchodní školu - souběžně navštěvoval i jazykovou. Maturitu si dodělal dálkově na střední škole pro pracující v roce 1960. Poté narukoval na vojnu. Když skončila, nevěděl, kam se vrtnout. Lákala ho novinářská práce, chtěl se stát sportovním reportérem a šel si za svým snem, přestože neměl potřebné vzdělání. Hodně mu pomohl přítel, spisovatel Arnošt Lustig, který byl v koncentráku s jeho bratry i otcem.

Pracoval tehdy v rozhlase a udělal z něj svého chráněnce. Ota ale jeho podporu brzy přestal potřebovat. Talent a cit pro atmosféru zápasů, které komentoval, byly nepřehlédnutelné, roli hrálo i to, že se jako bývalý hráč dokázal vcítit do myslí sportovců. S mnoha se spřátelil a začal o jejich osudech poutavě psát. Za dvacet let se dostal jako sportovní novinář až na špičku oboru. Přestávalo mu to ale stačit, chtěl se posunout dál. Příležitost se mu naskytla v roce 1962, kdy odjel s fotbalovým oddílem Dukly Praha do New Yorku na Americký pohár.

Díky tomu nakouknul do zákulisí fungování špičkového týmu. Brilantní postřehy společně s osobnostními profily hráčů, trenérů i dalších aktérů, sepsal o dva roky později do své prvotiny Dukla mezi mrakodrapy, šlo o kombinaci beletrie a sportovní reportáže. Okamžitě se vyprodala, z knihkupectví ve Spálené ulici se fronta táhla až na Národní

třidu! Jenže ve stejném roce, v němž zažil první spisovatelský úspěch, zasáhl při zimní olympiádě v Innsbrucku nelítostný osud. Tam se poprvé projevila jeho vážná nemoc.

Jednalo se o bipolární afektivní poruchu se sklony k schizofrenii. Spouštěčem mohla být urážka „Žide, jdi do plynu“ od nejmenovaného hokejisty, když přišel do šatny se zprávou, že mužstvo získalo bronzovou medaili, což hráči, neznalí pravidel turnaje, vůbec nevěděli. Událost popsal takto: „Potkal jsem muže a pro mě to byl čert se vším všudy. Měl kopyta, chlupy, rohy a vykotlané zuby. Šel jsem zapálit do hor selské stavení. Přál jsem si, aby se rozsvítilo veliké světlo a zahnal mlhu vyváděl jsem krásy a hřebce z chléva, aby neuhořeli. Pak dorazila rakouská policie a já se s nimi pral. Dali mi železka a vedli mě do údolí. Já jim nadával, strhl si boty a šel jsem sněhem bos jako Kristus, když ho vedli na kříž. V prvních dnech mně bylo blaze a vše jsem vykonával vášnivě a z přesvědčení. Dokonce to bylo někdy příjemné. Nejhorší je, když vás pomoci prášků dostanou do stavu, ve kterém si uvědomíte, že jste blázen. Oči se vám potáhnou

nepředstavitelným smutkem a víte, že nejste Ježíš, ale ubožák, kterému chybí zdravý mozek. Kdo neproležel měsíce na psychiatrii v beznadějném zoufalství, v nevěře, slzách, ten si to nemůže ani představit. Je to horší než všechny kriminály světa – to mi řekl psychiatr – i než všechna tělesná pekla. To, že jsem se zbláznil, mi přineslo moře utrpení. Ale také mi to něco málo dalo. Vidím svět docela jinak než dřív. Hluběji, nějak víc pod povrchem.“ Když byl hospitalizován na rakouské psychiatrické klinice u nás se po něm nikdo usilovně nesháněl, mělo se za to, že emigroval. Ale Arnošt Lustig věděl, že by to nikdy neudělal.

Začal po něm pátrat. Nakonec oslovil vojenskou kontrarozvědku, kde měl známé a ta ho vypátrala. Od té doby se jeho život odehrával mezi pobyty v Bohnické léčebně - byl tam šestnáctkrát - a na „svobodě“. Terapii se pro něj stalo psaní, postupně vydal knihy se sportovní tematikou - Plná bedna šampaňského, Cena vítězství, Pohár od Pánaboha, Syn celerového krále. V nich líčil úspěchy, ale i dramata populárních sportovců a jejich cestu na vrchol. Dostal i nabídku na spolupráci s Československou televizí a přijal ji.

První vlastovkou byl televizní film Pohár za první poločas, který vypráví příběh špičkového fotbalisty, který si zvykl na obdiv, slávu a peníze. Poté, co je kvůli věku vyřazen z mužstva ocitá v hluboké krizi a začíná hledat nový způsob života. Diváci byli nadšeni, podíl na tom měl i Jan Tříska v hlavní roli. Následoval snímek Čestné kolo, opět s hvězdným obsazením, inspirovaný osudy československých cyklistů Jana Veselého a Jana Kubra. Vrcholem jeho tvorby na obrazovce bylo poetické drama Zlatí úhoři, kde vzpomínal na dětství.

S Arnoštem Lustigem

Hlavní roli, jeho tatínka, nezapomenutelně ztvárnil Vladimír Menšík, v dalších se objevil

i Rudolf Hrušínský či Radoslav Brzobohatý, podíl na úspěchu měl režisér Karel Kachyňa. V roce 1971 dokončil další povídkovou knihu o svém životě Smrt krásných srnců, plnou lidskosti, humoru, nostalgie i žalu (i ta se dočkala filmového zpracování.) O dva roky později napsal dvě knihy, Pohádku o Raškovi, věnovanou skokanu na lyžích a našemu prvnímu vítězi zimní olympiády a další své vyznání, Jak jsem potkal ryby.

Ta učarovala i dalšímu vášnivému rybáři Janu Werichovi. Ten řekl, že kdyby žil v Americe, celý svět by mu ležel u nohou. I tak se jeho knih u nás prodaly miliony. Měl sice z úspěchu radost, ale jeho choroba ho ničila. To jak moc, popsal Arnošt Lustig: „Jednou jsem k němu přišel. Zamknul, vytáhl šuple plné velkých rybářských nožů a nařídil mi, ať svléknu košili. Na otázku proč, odpověděl, že je pro mě moc hezká a neví, jestli si ji zasloužím, totéž poté zopakoval s hodinkami. Čekal jsem, kdy mě zapíchne.

Pozoroval mě a zeptal se, jestli mám strach. Měl jsem, ale najednou mě přešel. Cítil jsem jen smutek. Zabije mě nejlepší kamarád? Byla to chvíle, kdy člověka napadá, že život nemá cenu. Díval jsem se na ty velké kudly a na Otu, který byl pořádná vazba, a věděl jsem, že - i když možná jenom na kratičkou chvíli - úplně zešlel. A myslel jsem si, že každý nějak skončíme. Pořád na mě koukal, silně se potil; studoval mě. Najednou zavřel šuple a řekl, že mi košili nevrátí, ale dá mi svoji. Já ji ale nechtěl.

Byl jsem šťastný, že to mám za sebou a odešel jsem. Za dvě hodiny mi košili přinesl domů a všechno bylo jako předtím. Miloval jsem ho, jaký byl. Přepadaly ho jenom chvilkové záchvaty. Prožíval šílenou duševní bolest. Třeba ke mně přišel a řekl - dnes to skončím. Přesvědčoval jsem ho, aby to nedělal; není sám, zůstane po něm manželka, syn. Vždycky si přes noc upletl smyčku a ráno ji rozpletl. Většinu svých nejlepších věcí napsal už nemocný, v mezidobích, kdy neměl záchvaty. Psaní mu pomáhalo. Ale jen duševně. Fyzicky ho ničilo. Pořád jsme něco oslavovali. Každou povídku, každý článek. To je to nejhezčí v Čechách, že jsme pohaní, kteří se nenechají spolknout žádným náboženstvím a všechno slaví. Mají své soukromé svátky, bůžky, dokonce i bůžka literatury. Ota byl dobrý bůh, nikdy nikomu neubližoval. Naopak, chtěl rozmnožit krásu, smysl věcí, měl úctu k člověku, ke každému člověku. A měl zároveň dar, který vyvolával důvěřivost těch druhých. Bližní mu svěřovali věci, které by třeba nikomu nesvěřili...”

Ota Pavel v šestadvaceti letech uzavřel sňatek s o šest let starší redakční sekretářkou Věrou Novákovou. Vyženil dva syny – pětiletého Petra a desetiletého Jana. 16. 8. 1956 se narodil společný syn Jiří. Ten bohužel zdědil po otci jeho nemoc a také zemřel předčasně, i když ne tak brzy jako on. Jeho srdce nevydrželo ten nápor. 31. března to bude 53 let, co navždy odešel. Je pochován na novém židovském hřbitově na Olšanech vedle otce. Po jeho smrti vyšly další knihy. V roce 2002 připravila Slávka Kopecká souborné vydání literárního díla. Memoáry napsala i jeho choť - Vzpomínky na Otu Pavla: jsem z Bránova i Buštěhradu – prdelka mi říká a Arnošt Lustig - Okamžiky s Otou Pavlem. Od února 2000 nese jméno Oty Pavla gymnázium v Praze-Radotíně, o dva roky později bylo v Buštěhradě zřízeno muzeum věnované jeho životu. A dodnes míří spousta vodáků a turistů do okolí Luhů u Branova na Berounce a hostince U rozvěďčika v Nezabudicích, kde se odehrává děj jeho knih.

Obětí komunistických procesů se stal i americký novinář. Byl cennou trofejí

Aneta Černá 2026

Píka, Horáková, Slánský – oběti vykonstruovaných politických procesů z 50. let. Češi, politici, odbojáři. Před zmanipulovaný soud se tehdy v Praze dostal ale i americký občan – novinář William Nathan Oatis. Snažil se zjistit pravdu o nepohodlných politicích i duchovních, kteří začali záhadně „mizet“ a objevovali se pak právě ve vykonstruovaných procesech. Soud s Oatisem a jeho spolupracovníky se v pátek rozhodli rekonstruovat studenti v rámci festivalu Mene Tekel.

„Den za dnem mi kladli otázky, až jsem se nakonec vyčerpaný po 24hodinových výsleších zhroutil. Do ruzyňské věznice mě přivezli s okovy na rukou a zavázanýma očima v zadní části auta. (...) Nejednou jsem zůstal v cele i celých čtrnáct dní, aniž bych překročil její práh a dokonce jsem se nemohl ani osprechovat na chodbě. Stalo se, že čtyři měsíce jsem nemohl vyjít ven na procházku na čerstvý vzduch a vím o vězni, který nebyl venku celých devět měsíců,“ popsal Oatis po svém propuštění v září 1953 pro deník The New York Times.

Za mřížemi ruzyňské věznice strávil dva roky za domnělé vyzvědačství. Marně se jako cizí státní občan snažil domoci spravedlnosti, nebo alespoň vyhoštění. Komunisté z něj udělali symbol vítězství Východu nad Západem. Mimo jiné ho vinili například i z osnování třetí světové války.

„Nespal jsem 42 hodin a zoufale jsem potřeboval odpočinek. Tak jsem to podepsal. Potom mi opět zavázali oči a odvedli mě dolů. Když jsem si sundal pásku z očí, byl jsem v cele,“ popsal Oatis po svém propuštění moment, kdy podepsal doznání k údajnému provinění. Vyšetřovatelé Státní bezpečnosti ho trýznili především hladem a odpíráním spánku. Nakonec tak podlehl a smyšlené doznání, které za něj naformuloval sám vyšetřovatel StB Milan Moučka, podepsal. Následně se musel Oatis vše naučit nazpaměť a u soudu odříkávat slovo od slova. Slíbili mu, že bude za deset týdnů doma u manželky. Místo toho mu vyměřili desetiletý trest.

Za války překládal japonské příručky. Po válce se přes Londýn dostal do Prahy

William Nathan Oatis se narodil 7. ledna 1914 v americkém městě Marion ve státě Indiana jako druhorozený. Když mu byl rok, jeho starší bratr nešťastnou náhodou zemřel po opaření horkou vodou. Krátce nato se jeho rodina rozpadla. Otec odešel pracovat do Arizony a matka od rodiny utekla. Oatise tak vychovávala babička z otcovy strany.

„V době dospívání byl Bill Oatis známý jako knihomol, avšak mezi místní mládeží v rodném městečku byl velmi oblíben. Na shromážděních tamních mladých protestantů hrával v kostele na klavír a navštěvoval místní mládežnické kroužky, zejména diskusní a dramatický. V roce 1932 získal stipendium na univerzitě De Puaw, avšak po skončení prvního ročníku školu zanechal. Začal pracovat jako redaktor novin *Marion Leader-Tribune* a poté *Marion Chronicle*, kde postupně získával zkušenosti z novinářské profese,“ popisuje historik Slavomír Michálek ve své studii *Případ Oatis*.

Jako 23letý v roce 1937 nastoupil Oatis do tiskové agentury *Associated Press* v Indianapolisu. To se mu o 14 let později a o více než sedm tisíc

kilometrů dál mělo stát osudným. Předtím ale ještě nasbíral válečné zkušenosti.

V roce 1942 narukoval do americké armády. Působil hlavně jako dopisovatel do novin a časopisů. Dobrovolně se přihlásil ke studiu japonštiny a geografie Tichého oceánu, absolvoval i kurz spojovací techniky. „Například překládal z japonštiny do angličtiny deník japonského vojáka a japonskou vojenskou příručku, pojednávající o přípravě zákopů na ostrovech,“ vysvětluje jednu z Oatisových válečných činností Michálek.

Po konci války se vrátil ke svému povolání – nastoupil na ústředí *Associated Press* v New Yorku a postupně se dostal až do zahraniční redakce. V červenci 1948 ho pak přeložili do své nejvýznamnější pobočky v Londýně. Tam se seznámil se svou budoucí manželkou Laurabellou Zackovou, která také pracovala v agentuře. Šťastné měsíce ale ukončilo Oatisovo přeložení do Prahy. Tehdy to ale ještě nemohl tušit. Manželku poslal zpět do Spojených států a sám se v létě 1950 vydal do Československa.

Do rukou mu záměrně nastrčili nebezpečnou fotografii, do pár minut si pro něj přišla Státní bezpečnost

Oatis měl v Praze nahradit na místě korespondenta kolegu Nathana Polowetzkého, kterému československé úřady neprodloužily akreditaci a následně ho vyhostily. To nebylo počátkem 50. let nijak neobvyklé – komunisté tak neprodloužili akreditaci vícero zahraničním novinářům ze Západu. Do této napjaté situace Oatis přijel. Ihned ho začala sledovat Státní bezpečnost, jejíž příslušníci si neodpustili ani neohlášené a náhlé „přepady“, při kterých kontrolovali Oatisovy dokumenty a povolení. Jeho zaměstnavatel ale nutné potřeboval prázdnou židli v Praze obsadit.

„Pražská kancelář *Associated Press* měla pro mateřskou centrálu agentury v USA strategický význam. Praha byla totiž nejvýchodnějším místem, odkud v té době existovalo spojení dálkopisem. Proto se využívala nejen jako pobočka, ale také jako tranzitní centrála, která shromažďovala agenturní zprávy z poboček *Associated Press* z Moskvy, Varšavy a Budapešti, a ty poté dálkopisem posílala do Londýna a New Yorku. Zejména proto měly československé úřady eminentní zájem zlikvidovat pražskou pobočku *Associated Press*, respektive její činnost co nejvíce ochromit,“ vysvětluje Michálek.

Oatis se ale zastrašit nenechal. Začal zjišťovat informace o stíhání duchovních, ale i o masivních perzekucích zástupců protikomunistické opozice. To samozřejmě neušlo československým úřadům, které měly v Oatisově okolí také řadu informátorů. Vypadalo to, že jeho práce v Československu tak skončí po pouhých třech měsících.

„Dne 28. září 1950 se Oatis dostavil na tiskový odbor ministerstva zahraničních věcí, kde jej informovali, že jeho akreditace končí 30. září. Žádal proto, aby mu ministerstvo zahraničních věcí umožnilo další legální pobyt v Československu z důvodu uspořádání věcí v agentuře, aby jednoduše nebyla poškozena činnost *Associated Press*. Šéf tiskového oboru Josef Drtina mu přislíbil, že ministerstvo je ochotno vyjít mu vstříc, prodlouží mu pobyt o měsíc, během kterého může v Československu pracovat,“ popisuje Michálek.

Oatis tak dál chodil na oficiální tiskové konference a přeposílal domů zprávy dle svých povinností. Pracovat mohl dál i po uplynutí lhůty.

Bohužel mu to nepřišlo podezřelé – Státní bezpečnost ale už tehdy spřádala plány na jeho uvěznění a následný veřejný monstrproces.

„Nezvolili osvědčený postup vyhoštění, naopak Oatisovi umožnili dále pracovat ve svém úřadě. To byl výmluvný signál, ale William Nathan Oatis tento signál nepochopil. Dnes už víme, jak se věci kolem něj vyvíjely. Následovalo jeho sledování, jakož i sledování jeho spolupracovníků v agentuře. Nechyběli ani ‚nastrčení‘ agenti,“ popisuje historik.

Definitivně mu zřejmě zlomil vaz jeho zájem o mizející politiky z řad samotných komunistů. Začaly se připravovat stranické čistky a jedněmi z jejich prvních obětí byli Otto Šling, Marie Švermová a bývalý ministr zahraničních věcí Vladimír Clementis. Tito lidé většinou ze dne na den zmizeli, StB je vyslýchala na utajených místech a ani rodina neměla o jejich osudu téměř žádné zprávy než se objevili ve zmanipulovaném procesu. Oatis o této skutečnosti podával zprávy své domovské agentuře.

Po propuštění a návratu zpět do USA popsal, jak došlo k jeho zatčení, které bylo pravděpodobně dobře připravené. Hlavní roli v něm sehrál Miroslav Husták – muž, který jevil velký zájem o práci pro *Associated Press* a Oatis ho najal jako překladatele. Hustál byl ale agentem StB a jednou přinesl svému nadřízenému ukázat zajímavou fotografii.

„Husták řekl, že je to zámek v Kolodějích, nacházející se severovýchodně od Prahy. Jedno zamřížované okno bylo označeno zeleným inkoustem. Na druhé straně fotografie byla strojem napsána poznámka, kterou mi Husták přeložil. Až donedávna byl v označeném pokoji vězněn dr. Clementis, bývalý československý ministr zahraničí. Informace pocházela od jakéhosi Jana, příslušníka milice. Husták mi řekl, že fotografii dostal od jednoho známého, který ví hodně o výsledku dr. Clementise, obžalovaného z vyzvědačství, a že tento by rád tuto informaci předal. Odpověděl jsem mu, že žádné novinářské zprávy nekupuji. Nato mi Husták řekl, že se pokusí ověřit tuto zprávu zdarma a chystal se odejít. ‚Zapomněl jste tu vaši fotografii,‘ volal jsem na něj. ‚Můžete si ji ponechat,‘ odpověděl a rychle spěchal ze dveří. Položil jsem tedy fotografii do zásuvky ve stole, vzal jsem si klobouk a kabát, abych odešel na velvyslanectví. Než jsem však přišel ke dveřím, tyto se prudce otevřely a do kanceláře vstoupili neznámí muži v pláštěnkách. Pokud si pamatuji, bylo jich šest. Obklopili mě,“ popsal Oatis po svém propuštění pro *The New York Times*.

Novináře zatkli 23. dubna 1951 příslušníci Státní bezpečnosti a odvezli ho ihned k výsledku na velitelství v Bartolomějské ulici. To byly Oatisovy poslední chvíle svobody na další dva roky.

Prokurátorem byl Urválek. Oatise vinili i z přípravy další světové války

Státní bezpečnost nasadila na Oatise a jeho spolupracovníky, které také zadrželi, klasické metody – odpírání jídla, spánku a psychický teror. „Pracovníci Státní bezpečnosti se snažili získat přiznání za každou cenu. Vyšetřované (*české Oatisovy spolupracovníky, pozn. aut.*) přesvědčovali, že o ně nejde, že trestní řízení je zaměřeno pouze proti Oatisovi, že pokud pomohou vyšetřovacím orgánům, vyvážnou s nízkými tresty. Po takovém zpracování obviněných se postupovalo tak, že prvotní koncepty výpovědí se předložily náčelníkovi sektoru vyšetřování Moučkovi, který jejich

odpovědi přepracoval, zveličil trestnou činnost, smysl odpovědi zostřil a navzájem je sladil. V této podobě je opět předal vyšetřujícím orgánům pro pokračování ve výsleších. Odpor a protesty obviněných proti tomuto znění jejich původních odpovědí byly umlčeny opakováním psychického nátlaku a když bylo dosaženo vynucených souhlasů vyslychaných s touto formou a obsahem výpovědí, protokoly se opět předaly Moučkovi,“ vysvětluje Michálek.

Nastrčenou fotografii s kolodějským zámekem použili proti Oatisovi hned při prvním výslechu. „Oznámili mu, že byl zatčen za protičeskoslovenskou špionáž, což odmítl. Jako důkazní materiál mu předložili čtyři osobní zápisníky a fotografii kolodějského zámku s textem ‚V tomto okně byl držen Clementis‘. Podle Oatise tyto ‚důkazy‘ neobsahovaly žádné špionážní údaje a opětovně odmítal obvinění ze špionáže,“ popisuje historik. Fotografie pak použili také jako jeden z hlavních důkazů při samotném procesu.

Jeho příprava trvala 71 dní a za tu dobu se Oatis navzdory svým prosbám nesměl setkat s žádným zástupcem americké diplomacie, s nikým z *Associated Press*, s rodinou ani s právníkem. Přestože byl cizím státním příslušníkem. „I to dokreslovalo skutečnost, že Oatis nebyl pro československou komunistickou justici běžným případem. Měl symbolizovat vítězství Československa nad Západem,“ potvrzuje historik.

Proces začal 2. července 1951. Hned první den vypovídal Oatis, který pronášel naučené věty a ke všemu se přiznával. U soudu mu předložili deníky, které si vedl a které zajistili v jeho kanceláři v neuzamčeném šuplíku. Měly dokazovat jeho špiónskou činnost.

„Již první den procesu jasně prokázal, že ta tzv. tisková agentura *Associated Press* byla ve skutečnosti agenturou špionážní, která pod vedením zkušeného špióna Williama N. Oatise místo toho, aby podávala objektivní zprávy o budovatelském úsilí československého lidu, se snažila jeho budovatelské úsilí narušovat,“ psal deník *Rudé právo* 3. července 1951 první zprávy z procesu.

Proces další dny pokračoval výslechy Oatisových českých spolupracovníků, kteří také vše doznávali. Promluvili i nastrčení falešní svědci. Ortel pak padl 4. července – na americký státní svátek Dne nezávislosti. Oatis dostal deset let za vyzvědačství, jeho spolupracovníci dostali dokonce ještě vyšší tresty: Tomáš Svoboda 20 let, Pavel Woydinek 18 let a Petr Münz 16 let. Navzdory tomu, že jim vyšetřovatelé slibovali, že jde především o Oatise a oni vyvážnou s nižším potrestáním.

„Marně se připravujete na novou válku, marně vydáváte miliony dolarů špiónům a rozvratníkům. Vidíte, jak den ze dne rostou síly socialismu, jak osvobozená lidská práce jako zázrakem mění lidi i zem. A běda vám, jestliže se odvážíte největšího zločinu všech věků. Lid našich i vašich zemí, s nimiž jste nikdy nepočítali, vás smete společně do propasti na věčné časy. A my všichni voláme s naším básníkem: Ať tlampač z Wall Streetu vyřáží dál svoje smrtonosné skřeky, nevysuší to naše řeky! Zpívám si, stoje na stráž, zpívám zpěv míru,“ hřměl prokurátor Josef Urválek u soudu v závěrečné řeči.

„Tento zločin znovu potvrdil – stejně jako už některé procesy dřívější – jak američtí imperialisté provádějí pro své paličské krvavé plány u nás i v

jiných lidově demokratických státech zločinnou špionáž. Soustavnou špionáží, k níž používají všech možných prostředků, nevynecháváje ani zaměstnanci svých zastupitelských úřadů i novinářů, se snaží podporovat své přípravy k nové světové válce. (...) Šling, Švermová, Clementis znamenali pro imperialisty výhodnou kartu, v níž ukládali mnoho svých špinavých nadějí. Proto věnovali a věnují této bandě tolik zájmu. (...) Spravedlivý trest nad zločinnými škůdci je výstrahou všem, kdož by se ještě ve službách krvavého dolaru pokoušeli narušovat mírumilovné budovatelské úsilí v Československé lidově demokratické republice,“ psalo se v *Rudém právu* den po vynesení rozsudku.

Trest měl být manifestací síly, ale měl mít také zstrašující účinek, což se potvrdilo. „Československý komunistický režim si vyčistil pole. Západní novináři, vidouce co se stalo s Oatisem, se do Prahy nehrnuli. Zatímco před únorovým převratem bylo v Praze kolem 25 západních novinářů, po Oatisovi už ani jeden. Nikdo tak už nemohl psát ‚nesmysly‘ a českoslovenští komunisté mohli ‚relaxovat‘ bez zvědavých očí západních reportérů,“ popisuje Michálek.

Ke svobodě mu pomohl prezident, tuberkulóza i smrt Stalina. Na Čechoslováky ale nezanevřel

Oatis opakovaně žádal prezidenta o milost, většinou bez odpovědi. Přimlouvala se za něj v dopisech i jeho manželka Laurabella a dokonce i americký prezident Dwight D. Eisenhower. Oatis se ale po procesu vrátil zpět do ruzyňské věznice s nejasnou budoucností. Komunisté ho chtěli využít i v dalších zmanipulovaných procesech – tentokrát jako svědka, který měl naopak podat důkazy proti těm lidem, kteří předtím svědčili proti němu.

„Ti, co v procesu svědčili, byli obvinění, a z obviněného a odsouzeného Williama N. Oatise se stal korunní svědek. Po návratu do ruzyňského vězení nečekal Williama Nathana Oatise rutinní vězeňský život. Výslechy pokračovaly, sice vzácněji, a nehrál v nich už hlavní roli, ale jeho svědecká výpověď měla být důležitým dokumentem proti obviněným svědkům,“ vysvětluje Michálek.

Zlom nastal až se smrtí Stalina a Gottwalda. Pravděpodobně. Roli mohl sehrát i dopis amerického prezidenta. „V dubnu 1953 československé politické kruhy rozhodly, že William Nathan Oatis bude propuštěn a že tento krok využijí k obnovení československo-amerických diplomatických jednání o otevřených hospodářských otázkách,“ popisuje historik.

Částečným důvodem mohl být také Oatisův zdravotní stav – ve vězení se nakazil tuberkulózou. Prezident Antonín Zápotocký mu tak 15. května 1953 udělil milost. Den nato byl Oatis propuštěn, z věznice převezen na americké velvyslanectví a následně na hraniční přechod v Rozvadově. Do Spojených států se vrátil leteckou linkou Frankfurt - New York 18. května 1953. Na letišti ho přivítala manželka a zástup novinářů.

Oatis o svém procesu a věznění sepsal několikadílnou reportáž, kterou v září 1953 otisklo několik amerických, ale i zahraničních deníků – *New York Times*, *New York Herald Tribune*, *Washington Post*, *Washington Evening Star*, *Chicago Tribune*, *Life*, *Time*, *Newsweek*, francouzské *Figaro* a *Le Monde*, britský *Times* nebo italský *Corriere della Sera*.

Oatis se z tuberkulózy zotavil a s manželkou Laurabellou měl dva syny. Nezanevřel na novinářskou práci, opět se spojil se svou

domovskou agenturou *Associated Press* a pracoval jako dopisovatel při OSN.

Oatisovi odsouzení spolupracovníci zažádali i jeho jménem o rehabilitaci. A v době doznívajícího uvolnění šedesátých let na jaře 1969 bylo jejich odsouzení opravdu zrušeno. V čase normalizace v červnu 1971 Nejvyšší soud rehabilitaci všech ale zrušil. K úplně rehabilitaci odsouzených tak došlo až po roce 1989.

„Ve starověkém Římě se lidé chodili dívat na to, jak lvi v aréně trhali křesťany. V Londýně za starých časů na to, jak věšeli zloděje. V moderní Praze se lidé chodí dívat na propagandistické procesy,“ popsal Oatis pocity, které u československého soudu prožíval. Navzdory okolnostem ale pravděpodobně nezanevřel ani na Československo, protože ve svých reportážích po propuštění zmínil, že „jako Američanovi mi nedělalo problém najít si mezi Čechy přátele. Byli to živí, inteligentní lidé, znající dění ve své zemi a ochotní o něm mluvit“.

Posledních deset svého života trpěl Oatis Alzheimerovou chorobou. Zemřel 16. září 1997.

Američané se stávají obětí zmanipulovaných procesů i dnes

Přestože případ Williama Oatise se odehrál už před 75 lety, ani v současnosti není výjimkou, že v totalitních státech vězní občany jiných států.

Stejně povolání jako Oatis má Evan Gershkovich, dopisovatel pro list *The Wall Street Journal*. Tohoto amerického novináře odsoudili v červenci 2024 v Rusku za údajnou špionáž k trestu 16 let. Než došlo k soudu, byl Gershkovich už rok předtím držen v ruském vězení. Propuštěn byl v srpnu 2024 v rámci mezinárodní výměny vězňů.

Za mříže se za podivných okolností dostala začátkem roku 2022 také americká profesionální hráčka basketballu Brittney Grinerová. Tu úřady zadržely na moskevském letišti a obvinily z pašování drog kvůli tomu, že u sebe měla náplně do elektronických cigaret s hašišovým olejem. Grinerová se hájila tvrzením, že má látku na lékařský předpis a užívá ji proti bolesti. Přesto následně dostala u soudu devítiletý trest za pašování drog. Po devíti měsících ji nakonec Rusové propustili – opět v rámci vzájemné výměny vězňů.

Podle odborníků je právě tohle důvodem, proč Rusové v současnosti cizince – a především Američany – zatýkají i za zdánlivě „banální“ přestupky. Protože tak mohou výměnou dostat Rusy ze západních vězení.

Žena v Austrálii měla zavraždit a částečně pozřít svého čtyřletého syna

Jaroslav Zbožínek 08-07-26 RP -

Dvaatřicetiletá žena v Austrálii čelí obvinění z vraždy, domácího násilí a je podezřelá i z kanibalismu poté, co měla usmrtit svého čtyřletého syna a částečně jej dokonce pozřít. Mrtvé tělo dítěte objevili vyšetřovatelé v tak zohaveném stavu, že i otrlí příslušníci složek záchranného systému potřebovali psychologickou pomoc. Psychicky narušená matka dostavila na policejní stanici ve městě Wyong severně od Sydney, aby učinila prohlášení. Podle serveru News.com.au uvedla, že snědla části svého syna.

“Lásko, prosím tě, stav se v lékárně pro primerosky.”

„Ne, prosím tě, to nemůžu! Styděla bych se. Každému by bylo jasné, co máme v plánu . . . ne, ne, to je hrozně trapné! “
Milánku, a chodit ven ze čtyřmi dětmi to ti trapní není?”

Nejponižovanější náboženství

Tomáš Guttman

Moderní technologie a kultura se do celého světa rozšířily z křesťanské Evropy. Nebyli to Číňané nebo Indiáni, kdo přijeli na lodích objevovat Evropu, tím méně pak Afričané, ale byla to křesťanská Evropa, která „objevila“ méně vyvinutou Asii a Ameriku, i Afriku. Do všech koutů světa přinesla Evropa i své náboženství. V roce 2020 bylo křesťanství většinovým náboženstvím ve 120 státech světa z asi 200. Dodnes má 11 z 51 evropských států na praporu kříž.

V roce 2020 představovali vyznavači jednotlivých náboženství ve světě následující podíly (v závorce jsou změny oproti roku 2010): křesťané 29 % (-1,8 %), muslimové 26 % (+1,8 %), bez vyznání 24 % (+0,9 %), hinduisté 15 % (0 %), buddhisté 4 % (-0,8 %), jiná náboženství 2 % (0 %), židé 0,2 % (0 %) (zde). Podíl muslimů ve světě se od roku 1900 zdvojnásobil a během několika let přeroste podíl křesťanů, klesá i počet států, kde mají křesťané většinu. Muslimové se nejen rychleji množí ve svých původních zemích, ale v posledních 20 letech se masově stěhují i do evropských zemí (zde). Muslimští imigranti neopouští své náboženství, zatímco u domácích obyvatel praktikuje původní náboženství stále méně lidí. Například v původně katolickém Španělsku, kterému se po osmisetletém boji povedlo v roce 1492 dokončit osvobození země od muslimských dobyvatelů (reconquista), dnes klesl počet praktikujících křesťanů na 19 %

Sice je v Evropě muslimů stále ještě menšina, ale již křesťanům znemožňují slavit tradiční svátky, vytlačují původní křesťanské obyvatele z jejich čtvrtí i celých měst (Belgie, Švédsko, atd), hromadně znásilňují nezletilé dívky (Anglie), uřezávají knězi hlavu v kostele na oltáři (Francie), a dnes již dokonce mohou, spolu se svými spojenci z řad evropských bezvěrců či vlažných křesťanů, měnit zákony tak, že je zakázáno o jejich zločinech mluvit (celá Evropa). Hořící kostely nebudí velkou pozornost médií (zde). Tisíce každodenních provokací a zločinů nebudí nejmenší odpor ani u evropských bezvěrců a ani u evropských křesťanů. Dokonce ani velké ozbrojené útoky se stovkami mrtvých nevyvolaly vůbec žádné obranné reakce a nevedly vůbec k žádným obranným opatřením.

Příklady muslimských akcí proti křesťanské Evropě zahrnují (zde) vlakový útok v Madridu (rok 2004, 193 mrtvých, 2500 raněných), útok v londýnském metru (2005, 52 mrtvých, 784 raněných), sadistické řádění v Paříži včetně redakce Charlie Hebdo, stadionu Stade de France a divadla Bataclan (2015, 130 mrtvých, 350 raněných), útok v Bruselu (2016, 32 mrtvých, 340 raněných), útok ve francouzské Nice (2016, 86 mrtvých, 458 raněných), útok na Berlínském vánočním trhu (2016, 12 mrtvých, 56 raněných), útok ve španělské Barceloně (2017, 16 mrtvých, 152 raněných), útok na koncertě v Manchesteru (2017, 22 mrtvých, 512 raněných), atd.

Nevedly-li masové vraždy Evropanů v Evropě k většímu odporu a pobouření, není divu, že útlak křesťanů v Asii a Africe je všem Evropanům ještě lhostejnější, a když říkáme Evropanům, znamená to nejen všem novinářům a politikům, ale i všem náboženským představitelům včetně papeže. Ohledně onoho útlu křesťanů, slovo „útlak“ je většinou čirý eufemismus: například v Pákistánu jde o vyhazování kostelů do vzduchu se stovkami modlících se křesťanů, v Nigérii jde o unášení

stovek křesťanských dětí ze škol do džungle k sexuálním hrátkám muslimských teroristů, v Iráku jde o vyhlazování celých křesťanských vesnic, a v Egyptě jde o zotročení více než deseti milionů Koptů, což jsou nejstarší křesťanská denominace světa a potomci stavitelů pyramid.

Jeden z nejstarších a největších křesťanských chrámů, Hagia Sofia v Istanbulu, byla po tisíci letech přeměněna tureckými dobyvateli na mešitu, v roce 1453. Zakladatel moderního Turecka a bojovník proti extrémnímu islámu, Mustafa Kemal zvaný Atatürk, ji v rámci modernizace země a náboženského smíření v roce 1935 přeměnil na muzeum. Avšak dnešní islamistický prezident Erdogan ji v roce 2020 provokativně změnil opět na mešitu. Nikdo z evropských partnerů Turecka si netroufnul protestovat; Turecko má sice v NATO nejsilnější armádu hned po USA, ale proč ani žádný novinář, politik, církevní představitel, prostě vůbec nikdo nic nenamítal? Evropa je jako ochromená (silně doporučuji knihu „Podivná smrt Evropy“, zde), a jako by si opouštěním svého náboženství chtěla koupit milosrdenství muslimských dobyvatelů – ještě předtím, než Evropu skutečně celou dobyli. Když si někdo udělá legraci z muslimů, vyhodí se do vzduchu celá redakce; když někdo spálí Korán, dojde k masovému drancování. Z muslimů mají všichni strach. Pomahači muslimů mezi progresivisty tento strach lingvisticky správně nazvali „islamofobie“, ale jak je marxistickým zvykem zvrátili paradoxně význam toho slova v nadávku, jejímž častým používáním v negativním kontextu získalo slovo význam hloupého a neoprávněného strachu z islámu, který je podle nich ve skutečnosti přívětivým a přínosným náboženstvím míru. Nejen zesměšnit primitivní ideologii islámu je zakázáno, ale i jakkoli jemně ji kritizovat, nebo o ní pochybovat. Komplementárně k tomu je ovšem třeba zesměšňovat ono původní evropské náboženství, a k dosažení tohoto cíle není vůbec nic dost obscenní.

V celé historii nejvulgárnější hvězda popmusic se beztrestně začala produčirovat pod jménem do té doby vyhrazeném nejsvětější ženě křesťanského náboženství; nepamatuji, že by to vzbudilo masový protest. Když se ona bavička „Madonna“ plazila polonahá v kostele po oltáři v klipu z roku 1989, církev protestovala, ale ve světě moderní reklamy to zpěvačce jen pomohlo; absurdně jí bylo umožněno nechat si posvátné jméno zaregistrovat jako obchodní značku. Portrét panenky Marie z výkalů slona vystavená v roce 1999 v newyorském muzeu umění vzbudila sice pár protestů, ale ty pouze zvýšily cenu onoho „uměleckého“ díla na několik milionů dolarů. Když v roce 2018 sestoupil v Brně během „avantgardního“ představení Kristus s kříže aby znásilnil na jevišti muslimku, načež si další ženská postava na jevišti zastrčila do pochvy praporek, pochválil ono představení katolický intelektuál profesor Halík (podle Wikipedie farář, zde), řka že hra inspiruje k zamyšlení (rád bych se pana profesora ALIKA zeptal k jakým myšlenkám ho zastrkování praporku do pochvy inspirovalo).

Ani ty nejsprostší urážky křesťanů a ani největší masakry nevedou k nějaké silnější reakci nebo protestu. Snad jediná výjimka je, když se dá protest nějak obrátit proti Izraeli. Ten sice je jediným státem na světě, který se islámu aktivně brání, ale taky je jediným státem na Středním východě, proti kterému není nebezpečné protestovat. Když nedávno izraelský voják rozbil v Libanonu jakýsi pomníček s křížem, psaly o tom

okamžitě všechny noviny světa, aniž by se zmínily o tom, že Izrael je jedinou nadějí na záchranu křesťanů v Libanonu. K incidentu se samozřejmě spíchali vyjádřit i čeští milovníci senzací z Izraele, a to s největším rozhořčením, i když se Izrael okamžitě omluvil a škodu v rozsahu několika desítek dolarů mnohonásobně zaplatil. Vzpomněl jsem si, jak v době reálného socialismu bezpečnostní složky vyhnaly jeptišky a mnichy z klášterů a pak tam používali kříže, obrazy a ozdoby jako cíle pro cvičnou střelbu; zdejší reportéři rozhořčení poškozením libanonského kříže zapomněli na to, že nejvyšší představitel jejich země vlastně pracovali pro jmenované bezpečnostní složky.

Křesťanství a křesťany lze beztrestně urážet a na mnoha místech na světě i vraždit. Křesťanům nehrozí zatím vyhlazení – ale zotročení v mnoha afrických zemích a vymizení v Evropě ano. Zdá se, že Evropa bez křesťanů nebude schopna odvrátit vládu islámu. Jedinou nadějí budou zase Spojené státy – stále stejně vysmívané „kulturními“ Evropany bez jasné víry. Tentokrát ale jsou i Spojené státy podlomené, a záchrana Evropy závisí na záchraně křesťanství v USA před progresivistickou levicí. Ještě není jasné, zda se Spojeným státům podaří zachránit Evropu počtvrté.

Hegaion.cz

V panoptiku předvádějí trpaslíka tak malinkého, že ho principál ukazuje stojícího na krempě svého klobouku.

Chaim : „No, co to mu říkáš ?“

Jossel : „Pche, já už jsem viděl trpaslíky daleko větší !“

„Řekněte, přáteli,“ ptá se Žid svého obchodního partnera – křesťana : „Zítřka se chci nechat pokřtít. Co si mám k tomu vzít na sebe ?“

„To vám při nejlepší vůli nedokážu říct. V naší rodině jsou to při téhle příležitosti plínky.“

Povídá Karel kamarádovi: „Ty máš hrozně veselou ženu“

„Jak to?“

„No, minule jsem jí vykládal fór a ona se tak smála, až spadla z postele,“

Otec připravuje maso v kuchyni, když přijde dcera a říká: „Tati, seznam se, tohle je Jirka a bude u nás bydlet.“

Otec se ani neotočí, mele dál maso a říká: V pravou chvíli dcerko, protože melu poslední zbytky Karla co tu zbyly.

Je chladné podzimní ráno. Na Volze zvolna proráží mlhu malý člun. Vzadu sedí Nast'a a vesluje usilovně proti proudu až má copy opocené. Na přídí sedí Ivan Vasiljevič a spokojeně si bafá z fajfky. V protisměru se objeví na jiném člunu Kuzma Trifonov a volá: „ Tak kampak Ivane Vasiljeviči?“

Ivan vyndá fajfku z huby, vyfoukne dým a odpoví: „Ale, kam bych šel, vezu manželku do porodnice.“

Stařík prodává na trhu melouny s cedulkou:

„Jeden meloun 10 Kč. Tři melouny 40 Kč.“ Přijde chlap, koupí jeden meloun za 10 Kč, pak druhý za 10 Kč, pak třetí za 10 Kč a při odchodu spokojeně říká: „Hele, koupil jsem tři melouny a zaplatil jsem jen 30 Kč. Neumíš dělat byznys!“ Stařík se za ním dívá: „A tak to chodí pořád dokola: koupí tři melouny místo jednoho a pak mě ještě učí, jak se obchoduje...”

Frustrace = hledat brejle bez brejlí.

NÁKUPNÍ VYSÍRAČI

Ida Fulikova

V pohodě ... my počkáme ...

Nejsem úplně ten typ člověka, co miluje nákupy. To už fakt musím mít náladu courat se po obchodech půl dne a dělat, že mě baví čumět na dvacet druhů jogurtů.

... ale děcka ... můžeme si promluvit o některých lidech u pokladen ...?

Stojíme ve frontě, která se pomalu táhne až někam do skladu. Za mnou další lidi a za nimi další ... lidi. Kdyby to trvalo ještě o deset minut dýl, začnou se tam snad množit.

... a vepředu ONA ... MADAM.

Prodavačka jede: Píp. Píp. Píp. Píp.

Nákup se hromadí a naše madam?

Ta si teprve rozkládá tašky.

Jednu, druhou, třetí, čtvrtou.

V klidu a bez náznaku stresu.

Fronta mezitím stárne. Některým lidem začínají růst vousy a někteří můžou jít rovnou žádat o důchod ... ten starobní.

Prodavačka by si za tu dobu mohla odskočit na záchod, dát svačinu, cigáro, dvě kafe a ještě doplnit tři regály.

Je domarkováno ...

Tak teď zaplatí ... ne ...?

Kdepak ... teď se třídí.

Jogurty do první tašky, maso do druhé, pití do třetí, zelenina do čtvrté a protože je všechno navršené na sobě jak trosky po zemětřesení, musí nejdřív každou věc najít.

Po dalších sedmi pracovních dnech přichází hledání peněženky.

Každá žena ví, že najít něco v kabelce je disciplína, kterou by měl sponzorovat Národní geologický ústav.

Hledá, hledá, hledá a já si v duchu říkám:

prosím tě, hlavně nevysypávej obsah.

Samozřejmě obsah nevysype, ale vytahuje.

Účtenky z roku 2017, dvě žvýkačky, tři propisky, pět kapesníků něco, co vypadá jako fosilie ... aha ... peněženka.

Tak karta ... jenže kde je karta ...?

Hledáme znovu ...

Karta nalezena ...

Terminál chce PIN a kde jsou brýle ...?

Takže hledáme brýle ...

Brýle nalezeny ...

PIN zadán ...

Platba proběhla ...

Sláva!

Ne ... zase hovno!

Ještě musíme počkat na účtenku.

Já tam stojím o deset let starší a s dvěma novými vráskami.

Za tu dobu mohla polovina fronty doma uvařit svíčkovou, uklidit byt a vychovat tři děti.

Nemyslete si, taky mám za sebou pár let za pultem a co někteří zákazníci dokážou, to by nevymyslel ani scénárista po třech kávách a dvou probdělých nocích.

Někteří totiž nechodí nakupovat. Někteří chodí testovat lidskou trpělivost.

Říkám jim nákupní vysírači ...

Rammstein inspirovalo k názvu letecké neštěstí

Jaroslav Špulák RP 2026.7.

Ramstein Air Base je základna a sídlo velitelství letectva Spojených států v Evropě. Leží u města Ramstein-Miesenbach ve spolkové zemi Porýní-Falc na jihozápadě Německa. Byla vybudována ve spolupráci s Francií v Německu po roce 1950 a jde o největší základnu amerického letectva mimo území USA. Kromě toho dala název nejslavnější industriálně-rockové německé kapele současnosti.

Než založili skupinu, která se později stala jednou z nejslavnějších na světě, byli její členové v sestavách jiných kapel. Některé se pyšnily nezapomenutelnými jmény. Formaci Orgasm Death Gimmick (Trik orgasmu smrti) založil kytarista Richard Kruspe. Nynější zpěvák Till Lindemann byl bubeníkem ve skupině First Ass, tedy První zadek. A Kruspeho tehdejší spolubydlicí, baskytarista Oliver Riedel a bubeník Christoph Schneider, byli zase členy skupin se zvukomalebnými názvy The Inchtabokatables a Die Firma.

Někteří členové prý použili pro jednu ze svých dávných kapel název Rammstein-Flugschau. Fungovala někdy na konci osmdesátých let a její pojmenování odkazovalo na tragédii, ke které na základně Ramstein Air Base došlo 28. srpna 1988.

Během letecké show italského týmu Frecece Tricolori se tam ve vzduchu srazila tři letadla a jedno z nich se následně zřítilo do davu diváků. Při katastrofě zemřelo sedmdesát lidí a více než tři sta bylo zraněno.

O tragédii je ostatně písnička Rammstein, jedna z prvních, které napověděly, jaký zvuk by skupina v budoucnu mohla mít, a koneckonců nakonec měla. Poprvé ji zahrála na koncertě v květnu 1994 a její studiová verze uzavírá debutové album Herzeleid, které vyšlo v září roku 1995.

Písmeno navíc

Kapela přitom už do názvu Rammstein-Flugschau přidala druhé m. Snad aby se vyhnula přímé spojitosti s místem nehody a případným právním problémům. Toto rozhodnutí nicméně dodalo názvu osobitější charakter a pomohlo vytvořit určitou mystiku kolem jména skupiny. „Ram“ se ostatně do češtiny překládá jako „beran“, zatímco „stein“ znamená „kámen“. Ideální slova pro název opravdu nekompromisní a syrové kapely.

„Napsali jsme jméno na zeď a jak jsme byli hloupí, napsali jsme Rammstein hned se dvěma M, protože jsme nevěděli, že se to místo píše pouze s jedním. Nejprve jsme se tak jmenovali pouze z hecu. Nakonec jsme čelili mnoha nespokojenostem, ale to jméno se na nás nalepilo a my už nebyli schopni se ho později zbavit,“ vyjevil po letech kytarista Paul Landers.

Nakonec se tedy skupina rozhodla omezit pouze na první část názvu, aby se vyhnula asociacím s tragédií. Udělala to v okamžiku, kdy vyhrála soutěž amatérských kapel v Berlíně. Za odměnu mohla vstoupit do profesionálního nahrávacího studia a v něm vytvořit vlastní písničky.

Poté, co se stala populární, popírali nějaký čas její členové spojení svého jména s katastrofou na letecké show. Uváděli, že bylo inspirováno obřimi dveřními zarážkami, které se jmenovaly Rammsteine a byly na starých branách. Moc dlouho je ale tahle historka nebavila.

Nechtěli vyvolávat kontroverzi

Mimochodem, téměř rok a půl existovali Rammstein po boku dalších kapel svých členů. Někdy s nimi dokonce hráli na stejné akci, ale peníze, které s nimi vydělali, investovali do nového projektu.

„Nebyl to smysl, byl to pocit,“ říká klávesista Christian „Flake“ Lorenz. „Odehráli jsme spoustu koncertů a cítili jsme, že lidé jsou fascinováni. I my sami jsme byli fascinováni. Vnímali jsme, že by to mohlo být skvělé.“

O mnoho let později kytarista Paul Landers v rozhovoru pro magazín Metal Hammer prozradil, že volba jména kapely, na rozdíl od zdání, neměla vyvolat kontroverzi. Muzikanti si zřejmě zpočátku ani nepředstavovali, že to přinese nějaké negativní asociace a tím i pobouření některých lidí. Ukázalo se však, jak bylo naivní myslet si, že jedno písmeno navíc může popřít skutečnost.

Ve stejném rozhovoru hudebník prozradil, že když se členové kapely rozhodli změnit její název, zvažovali několik dalších možností. Byla mezi nimi jména Milch, Erde a Mutter, což znamená mléko, zemi a matku. V konečném důsledku se jim však název Rammstein zdál nejcharakterističtější a nejzvučnější.

S P O R T

Doba se mění a my máme tu čest být u toho. Na mistrovství světa ve fotbale vypadlo Německo, Holandsko, Švédsko a teď asi Belgie.

Dříve by to pro ty země byla tragédie, něco jako konec světa, ale teď si většina domorodců oddychla, protože zmizelo riziko, že budou zase hořet ulice, auta a obchody, až budou jejich Novoevropané slavit. Pravda. V případě Holanďanů to bylo trochu kontraproduktivní, protože jejich tým vyřadilo Maroko, a holanďští Maročané, kterých žije v zemi skoro půl milionu, vzali oslavy vítězství Maroka po svém a oslavili postup týmu hromadným grilováním na veřejnosti.

Francie jde pořád dál a má jistou šanci mistrovství vyhrát. Není to tak dávno a Francouzi - a tím myslím ty původní, by se radovali, pili víno a těšili se na další zlato.

Jenže doba se změnila, a teď se Francouzi - a myslím ti původní, chovají jako ve filmu Očista, opevňují své domy a majetky a modlí se, aby případný titul vůbec přežili. Novofrancouzi si chystají Molotovovy koktejly, kameny a pyrotechniku, aby domorodcům poděkovali, že je přijali do své země, živí ze svých daní a na oplátku jim chtějí ukázat něco ze svých kulturních zvyků.

Dokonalá symbióza multikulturní společnosti.

Miluji západní Evropu.

8-7- Češi porazili Němce - Česká reprezentace porazila na Pražském baseballovém týdnu Německo i podruhé a obsadila třetí pozici. Středeční duel o konečné umístění vyhráli svěřenci trenéra Pavla Chadima nad loňskými vítězi 15:5.

Galušková bronzová - Vodní slalomářka Bára Galušková obsadila na mistrovství světa v Krakově třetí místo v závodě kajakárek do 23 let. Devatenáctiletá reprezentantka ziskem bronzu navázala po třech letech na titul juniorské mistryně světa.

Bess Price, advocate or devil’s advocate?

by Gerry Georgatos

The Northern Territory is awash with wealth and has the highest median wages in the world despite nearly one quarter of its population living impoverished. That one quarter is made up predominately of First Peoples, many of them lost in official and unofficial town camps that have the stench of the town camps that corralled people during South Africa’s apartheid. There is little difference between the Northern Territory’s Walpiri and Irrkelantye town camps and of any Africa’s apartheid born town camps such as Kwandebele. There are thousands of impoverished town camps in South Africa. There are thousands of town camps and shanty towns in South Africa to this day but Australia, one of the world’s wealthiest nations languishes many First Peoples in the indignity of hundreds of impoverished town camps that are barely known to most Australians.

The camps are scars of the great racial divide and the racism that haunts the Northern Territory and Australia, as they did and continue to do in South Africa.

But how is it possible that the Northern Territory languishes so many First Peoples in impoverishment – racialized impoverishment? The Northern Territory has a total population of only a quarter million, with one-third First Peoples. The Northern Territory is gaining international attention not only for its impoverished First Peoples but also as a resources-laden mining Eden.

The Fraser Institute’s annual survey of mining and exploration companies reports that the Northern Territory is on the brink of the mining boom. But if the Western Australian mining boom and the two decade long native title debacle are any guide, the fast coming Northern Territory mining will not make one iota of difference to the lives of impoverished First Nations people – except for expected loss of more of their Country.

Territory Minister for mines and energy, Willem Westra van Holthe said that the Territory “topped Australia in the geographical database category which ranks the quality and ease of access of Government geoscience.”

The Fraser Institute’s investment Attractiveness Index ranked the Territory second in Australia.

“Globally, we were ranked 6th out of 112 provinces in the Current Practices Mineral Potential Index which is based on the mineral potential under the current policy environment,” said Mr van Holthe.

Many believe that there has been an agenda to prepare the Northern Territory as a mining boom engine-room. First Peoples and human rights organisations such as Amnesty have long argued that First Peoples are being forced off their Country and corralled into town camps so that access to mining will not be delayed.

But how is this possible when the Northern Territory has the strongest representation of First Peoples in its parliament? How is this possible when the Chief Minister of the Territory is a First Nations man? Maybe we should look no further than the Territory’s Minister for Community Services, Bess Price.

Minister Price’s comments during the last year and a half have been disturbing and despite Ms Price, a First Nations woman, her pitch is one of assimilation.

In February, 2013, the Territory’s Legislative Assembly passed mandatory sentencing laws for violent offenders. The Bill got up but raised alarm bells to many advocates who argued that the Territory’s prison population was at a record high, jailing people at the nation’s highest rate – 1 in 120 of all Territorians jailed – one of the world’s highest rates. 86 per cent of the Territory prison population is comprised of Aboriginal peoples and 98 per cent of the Territory’s juvenile detention population is Aboriginal youth.

In supporting the mandatory sentencing, Minister Price told Parliament that incarceration was a beneficial lesson and opportunity.

“While they are being imprisoned, they don’t get to drink, they don’t get into trouble, they are fed three times a day.”

“They are in there with their family members,” said Minister Price.

“They sleep in their language groups and they all come out of prison much healthier.”

This is not my experience as a long-time custodial systems researcher and visitor to prisons and as someone who has worked with people post-release. It is my experience that people come out of prison worse than they went in. The post-release suicide rates speak loudly, sadly.

I am not alone in my criticism of Minister Price’s comments.

At the time, the Northern Australian Aboriginal Justice Agency’s Jonathon Hunyor said ABC journalist Penny Timms that Minister Price’s comments were “a very sad indictment of where our system is.”

Mr Hunyor said that if the best a Government Minister can offer is to suggest prison is “where people can dry out” or that they are “a safe environment” then the Government has a long way to go to get its act together.

Ms Hunyor said that the living conditions of many people “are very bad but the solution isn’t sending people to prison.”

“The millions of dollars we spend on locking people up, we should be spending on improving the lives of Aboriginal people.”

And more recently, Minister Price, who for many was elected as a voice and advocate for First Peoples, made some disturbing comments. The small community of Irrkelantye – also known as Whitegate – only 3.5kms east of Alice Springs had its water supply cut off. Without clean water illnesses are born, including the spread of trachoma. Wherever clean or chlorinated water has been introduced subsequently infections and diseases reduce within the local populations.

Irrkelantye is one of Alice Springs 17 town camps but the local government does not service it because it has not been issued a Special Purposes Lease.

When news media first approached Minister Price she refused to comment. Later in the afternoon Minister Price issued a statement. In her statement she washed her hands of Irrkelantye and passed the buck to the representative native title body, Lhere Artepe. But as a Minister she should have brought Lhere Artepe to account if they had been singularly responsible for the cutting off the water supply. Minister Price stated that she was instead focused on “a major sub division” happening near Irrkelantye.

The most disturbing statement by Minister Price was that “Whitegate is on vacant crown

land.” One moment she is passing the buck to Lhere Artepe and arguing them as the region’s native title representative and in the same statement she pitches the bizarre statement of ‘vacant crown land’.

And then, Minister Price argues that the Irrkelantye is an unofficial town camp and therefore its residents are not the responsibility of the Territory Government. Wow, what an advocate for First Peoples Minister Price is!

The Territory’s Opposition Labor leader, Delia Lawrie said Minister Price was risking the health and wellbeing of Irrkelantye families. “Minister Price is directly responsible for the supply of water to Whitegate residents. She and the Government should not pretend they didn’t cut off the water. This is disgraceful. Where else in Australia has this occurred?”

“Minister Price should set aside her other issues with Whitegate and ensure that they have water as they have had for many years,” said Ms Lawrie.

Minister Price’s statements are not rogue comments but the policy of the Territory Government. There are systemic patterns born of Government policies right throughout the Territory. Look at Utopia.

The Government will not even tip \$35,000 for a new bore for Utopia’s Urapuntja Health Service Aboriginal Corporation. The existing bore has broken down. The Health Service has been without its bore water for 100 days. You would think there would have been urgent repair organised by the Barkly Shire or the Territory Government. But there has not been.

Arrernte Elder, Rosalie Kunoth-Monks said, “The Barkly Shire is in chaos.”

“The \$35,000 to repair the bore is pittance. Those affected are without adequate levels of water. Clean water is needed for good health and there has been an outbreak of scabies because of the lack of clean water and lack of showers.”

“We stepped in to argue for the water to be reconnected to Whitegate. Now we need the bore repaired at Utopia.”

Other media had reported that the 16 outstations on the homelands around Utopia were without water but this is not true. They have bores of their own. But for nearly 100 days water has been trucked in from Tennant Creek to the Urapuntja Health Service.

“This bore supplied water to the clinic and to the primary school.”

“This is about the well-being about our people, the people of Utopia. What is happening is that everybody has washed their hands of doing something about the bore, about repairing it, and in this day and age, this is criminal,” said Ms Kunoth-Monks.

“The Government needs to be exposed for what it is not doing.”

It took a social media campaign and the intervention of Elders such as Ms Kunoth-Monks to have the water supply reconnected at Irrkelantye. It may take another social media campaign to push the Territory Government to do the right thing and repair the water supply at Utopia.

In the meantime residents of Utopia are having to minimise their water use, save on water, and they are doing it by not washing clothes, not showering – this leads to illnesses. Where are Minister Price and the Territory Government on all this? No comment thus far.